

Chương 198

Bức Thân

Hồe Hoa khóc nói: “Đỗ Quyên, người không trách ta, ta cũng rất sợ... Tiêu Liên như vậy, người lại bị nương nàng mắng, Bát Cân lại nói như vậy, sau này... làm thế nào?”

Đám người Quế Hương trầm mặc, đều nhìn về phía Đỗ Quyên, vì nàng lo lắng.

Hoàng Tước Nhi phiền lòng thay muội muội, sầm mặt nhìn Hồe Hoa nói: “Đừng nói nữa!”

Hồe Hoa sợ tới mức ngừng khóc, lại không nhìn được, cắn môi chết nghẹn.

Mọi người nhìn nhau, không dám lên tiếng.

Chỉ có Quế Hương khẽ giọng an ủi Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên, người đừng lo lắng...”

“Ta không lo lắng chút nào.” Đỗ Quyên ngắt lời nàng, cười nói, “Ta không làm gì cả, vì sao phải lo lắng? Bởi vì Bát Cân nói ra những lời này? Hừ, hẳn là loại người gì, hôm nay mọi người đều nhìn thấy, cứ như chó điên cắn loạn. Nếu ta nổi giận lo lắng, đó không phải tự trừng phạt chính mình sao? Vậy cũng quá điên rồi.”

Nhị Ny vỗ tay nói: “Ai nha Đỗ Quyên, người thật không sai! Nên như vậy.”

Những người khác nghe nói hơi giật mình, cảm thấy đây không phải là biểu hiện con gái nên có. Dù Đỗ Quyên không khóc rống như Hồe Hoa, cũng nên trốn trong phòng len lén khóc mới đúng.

Hồe Hoa đặc biệt kinh dị: mình sợ như vậy, Đỗ Quyên lại như không có sao, chính khí chính là như vậy?

Chỉ thấy Đỗ Quyên cười híp mắt nói: “Có phải thấy ta đặc kiên cường dũng cảm phải không? Các người không cần quá sùng bái ta, cũng đừng quá khen ta, ta sẽ ngượng ngùng đó.”

Mọi người nhất thời cười rộ lên.

Hoàng Tước Nhi liếc mắt nhìn muội muội, nói: “Không tim không phổi!”

Quế Hương cười nói: “Ta thích Đỗ Quyên như vậy.”

Bọn người Nhị Nỵ gật đầu, lại thở dài: “Ta thấy Tiểu Liên nhất gan, tại sao là người như vậy chứ? Nàng xui xẻo còn nhất định muốn lôi Đỗ Quyên vào, hại Đỗ Quyên nàng có lợi gì? Người ta sẽ quên nàng hôm nay gièm pha sao?”

Thanh Hà ghét nhất Tiểu Phương, nên giận chó đánh mèo Tiểu Liên, căm hận nói: “Nhà các nàng không tốt lành gì. Mặt ngoài nhìn tốt, kỳ thật một bụng xấu xa.”

Đỗ Quyên vội nói: “Đừng nói như vậy. Tiểu Liên nàng cũng bị dọa.”

Một thiếu nữ gặp chuyện như vậy, sao có thể suy nghĩ trước sau, khác gì bị chết đuối đâu, lúc này dù níu một cọng rơm cũng sẽ không buông tha. Huống chi nàng không phải là tùy tiện vu hãm Đỗ Quyên. Bát Cân quả thật coi nàng là Đỗ Quyên, trong tuyệt vọng nàng nói ra muốn phủ sạch bản thân cũng là điều dễ hiểu.

Cho nên Đỗ Quyên tuy không nhận đồng nhưng có thể hiểu được Tiểu Liên.

Nghĩ xong, nàng hít sâu một hơi nói: “Ta không trách Tiểu Liên, nhưng nhị mợ không nên làm ra chuyện như vậy. Nói thực ra, khi đó ta thật muốn đi tới tát tai nàng.”

Thanh Hà nói: “Vậy người sao không đi đánh? Nếu là ta, ta sẽ đi lên đánh nàng, bất kể nàng là mợ của ai. Dám mắng ta, ta liền đánh nàng!”

Thấy nàng nói như pháo nổ, Đỗ Quyên nhin cười không được.

Bất quá, ngẫm lại nếu thật đánh nhị mợ một bàn tay, đại khái sẽ rất sáng khoái.

Đám con gái cũng ồn ào nghị luận, giọng điệu khoa trương lại khinh thường, nói nhị mợ là mụ bà chanh chua, sau đó dĩ nhiên nghĩ tới Hoàng Ly cãi nhau với nàng mà không rơi xuống hạ phong, nhớ tới kia câu chửi kinh điển kia...

Mặt Hoàng Ly ửng đỏ, nghiêng đầu chất vấn: “Nhìn ta làm gì?”

Thanh Hà cười nói: “Ta là cảm thấy người mắng rất thống khoái. Chỉ là... Chỉ là có chút... Cái kia... rất không dễ nghe...”

Đám con gái rút cuộc nhin không được, đồng loạt che miệng cười.

Hoàng Ly xấu hổ, tiên lên chọc nách Thanh Hà, Thanh Hà co người cười trốn.

Nói cười, không khí nhẹ đi rất nhiều.

Đỗ Quyên lại khuyên Hòe Hoa vài câu, nàng dần dần trấn định lại, rửa mặt sạch sẽ một lần nữa, quay trở lại ngồi an tĩnh nghe mọi người nói chuyện.

Không tránh khỏi việc mọi người thấp giọng bàn luận kết quả của Tiểu Liên.

Kết quả tốt nhất dĩ nhiên là Tiểu Liên gả cho Bát Cân.

Nhưng xảy ra chuyện này, ai chịu gả cho người như vậy chứ?

Còn có, Bát Cân một thân trọng thương bị nhốt trong tù đường 3 ngày, còn có mạng đi ra sao?

Đỗ Quyên nghe xong một hồi, lặng lẽ đứng dậy đi vào nhà chính, thấy Tiểu Viễn Thanh một mình ngồi xồm trên đất chơi đùa, nên nhỏ giọng kêu lên: “Viễn Thanh!”

Viễn Thanh ngẩng đầu lên thấy là nàng, vui sướng kêu lên: “Đỗ Quyên tỷ tỷ!”

Rồi vội bỏ lại một đồng kia lại chạy tới.

Đỗ Quyên ôm lấy nàng, hôn một cái lên gương mặt mũm mĩm trắng nõn, cười nói: “Nhìn thấy Tiểu Viễn Thanh đáng yêu như thế, tỷ tỷ không còn phiền não gì nữa, tâm tình siêu cấp tốt! Siêu cấp sướng!”

Tiểu Viễn Thanh bị nàng chọc cho cười khanh khách, hai tay vòng cổ nàng.

Đỗ Quyên ôm Viễn Thanh đi vào phòng Phùng Thị, thấy Phùng Thị, tiểu di và nương Quế Hương ngồi bên cạnh bàn, cảm hận mắt nương Bát Cân không dứt.

Nàng cũng tìm ghé ngồi, đặt Viễn Thanh ngồi trên đầu gối mình, vừa lấy khăn tay giúp nàng lau tay nhỏ đầy cát bụi, vừa nghiêm túc đối với Phùng Thị nói: “Nương, người đừng nóng giận. Vì người khác làm chuyện xấu mà giận, không phải càng mệt sao? Xem người kia, không dễ dàng dưỡng nhan sắc được tốt một chút, lại tức giận như vậy, lại thành già trước tuổi.”

Phùng Thị nghe xong ngạc nhiên, sau đó đối với hai người Phùng Minh Anh nói: “Các người xem nàng, không tim không phổi, xảy ra chuyện lớn như vậy còn có tâm tư nói giỡn!”

Nương Quế Hương vội nói: “Ta cảm thấy Đỗ Quyên nói đúng.”

Phùng Minh Anh cũng nói: “Đỗ Quyên biết suy nghĩ hơn tỷ tỷ a. Người thích nổi giận coi như xong, còn muốn nàng cũng giống người à. Nếu nàng thật bị chọc giận nằm trên giường khóc người liền thư thả?”

Phùng Thị không lên tiếng.

Đỗ Quyên nói: “Nếu ta nói không hề tức giận đó là giả, nhưng chúng ta nên nghĩ thoáng. Bằng không, vì người ta làm lỗi mà tức giận đến ăn không ngon ngủ không yên thì không đáng. Đó không phải là làm cho người ta thêm đắc ý!”

Phùng Thị nhớ tới nhị mợ Lâm Xuân, lập tức sụp mặt.

Lại khuyên một hồi lâu, đợi sắc mặt Phùng Thị hòa hoãn lại, Đỗ Quyên mới ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, nàng hỏi Viễn Thanh: “Ca ca người đâu?”

Viễn Thanh mờ mịt nói: “Không thấy ca ca.”

Rất nhanh Tiểu Viễn Minh từ bên ngoài chạy vào, đi tới trước mặt Hoàng Ly nắm tay nàng. Hoàng Ly liền cùng hắn đi ra phía chân tường đằng trước, làm bộ như so chiều cao với cây hoa la đơn, vừa cùng hắn nói chuyện.

Nói nhỏ một phen xong, sắc mặt Hoàng Ly liền thay đổi.

Nàng vội kêu Viễn Minh gọi Đỗ Quyên tới, nói cho nàng biết cách vách đã xảy ra chuyện, nói Ngụy gia mượn cơ hội này, chẳng những muốn Thu Sinh và Tiểu Phương định thân, còn muốn Xuân Sinh cưới Tiểu Liên.

Đỗ Quyên nghe xong cứng họng, nhin không được cục kỳ giận dữ.

Ngẫm lại, lại cảm thấy rất buồn cười, cảm thấy bọn họ quả thực si tâm vọng tưởng, Lâm Đại Đầu không có khả năng đáp ứng. Dù cho hắn đáp ứng, Lâm Xuân cũng sẽ không đáp ứng, chỉ thêm náo loạn.

Bởi vậy giận dữ nói: “Mặc kệ nó. Còn có người mơ làm nương nương nữa.”

Hoàng Ly gấp gáp nói: “Vậy sao được.”

Đỗ Quyên nói: “Có được hay không đều là chuyện của Lâm gia.”

Hoàng Ly dậm chân nói: “Ai nha, là chuyện của Lâm gia, nhưng cũng là chuyện của chúng ta. Nhị tỷ tỷ người nghĩ đi, nếu hai kẻ tai tinh đó gả tới đây, sau này đại tỷ làm sao mà sống?”

Nàng không dám nói Đỗ Quyên không gả được cho Lâm Xuân, liền lấy Hoàng Tước Nhi ra nói chuyện.

Đỗ Quyên thấy bộ dáng nóng nảy của nàng, buồn cười nói: “Vậy người nói làm sao bây giờ?”

Chợt nhớ tới cái gì, kinh ngạc hỏi Nhậm Viễn Minh: “Người nghe ai nói việc này?”

Mắt của Nhậm Viễn Minh xoay chuyển nhanh, nói: “Ta... Ta không cẩn thận...”

Đỗ Quyên cười chợt vào trán hắn nói: “Đừng nói không cẩn thận. Nói thật!”

Hoàng Ly cười nói: “Là ta kêu hắn đi hỏi thăm.” Lại chuyển hướng Viễn Minh hỏi, “Người hỏi thăm như thế nào? Bọn họ không có khả năng cho người vào phòng.”

Nhậm Viễn Minh nghe xong thập phần đắc ý, nói những người đó ở tại Đông sương Lâm gia Đông đàm luận, hẳn làm bộ như chơi ở phía dưới cửa sổ, nhìn người không chú ý, leo lên cửa sổ nghe lén.

Đỗ Quyên vội hỏi: “Đại Đầu bá bá có chịu không?”

Viễn Minh lắc đầu, sinh động như thật học lại: “Đại Đầu bá bá nói, 'Muốn Xuân Nhi cưới Tiểu Liên là không có khả năng. Việc này đừng hòng mơ tưởng!'. Sau đó Lâm đại nương kêu ta, hỏi ta nằm sắp ở đó làm chi, ta đành phải leo xuống, đi về.”

Đỗ Quyên đối với Hoàng Ly cười nói: “Nghe thấy chưa?”

Hoàng Ly phần nộ nói: “VẬY Thu Sinh ca ca thì sao?”

Đỗ Quyên nói móc: “Người bạn tâm Lâm gia như vậy, có cần ta nói một tiếng với Đại Đầu bá bá, mời người qua đương gia Lâm gia?”

Hoàng Ly ngượng ngùng, lầu bầu nói: “Ta cũng vì tốt cho đại tử.”

Đỗ Quyên bảo nàng đừng bận tâm, dặn nàng đừng đem việc này nói cho người khác biết, xong mới vào nhà.

Đông sương Lâm gia. Người trong phòng hăng say cãi nhau.

Nhị mợ nói chuyện này đều vì Tiểu Liên đưa nước cho Lâm Xuân mà ra. Nay bị người Lâm gia hại, nàng sẽ không gả Tiểu Liên cho Bát Cân tên súc sinh đó, nhất định Lâm Xuân phải cưới Tiểu Liên.

“Hạ Sinh tận mắt chứng kiến, tên tiểu súc sinh cũng không làm gì Tiểu Liên, Tiểu Liên vẫn là khuê nữ trong sạch, sao lại không xứng với Xuân Nhi? Tiểu Liên nhà ta thanh nhã, giữ khuôn phép, so với Đỗ Quyên, con hồ ly tinh kia, không biết tốt hơn biết bao nhiêu. Cưới nàng, sau này Lâm gia sẽ không bị xấu mặt, sẽ không bị người nhớ thương muốn sờ tiểu Tước Nhi.”

Nhị cậu cũng chờ đợi nhìn Lâm Đại Đầu.

Đại cậu đại mợ cũng hát đệm, nói Thu Sinh cưới tiểu Phương, Lâm Xuân cưới Tiểu Liên, hai huynh đệ cái cưới 2 tỷ muội, như thế mới tốt, sau này chị em dâu mới hòa thuận.

Sắc mặt Lâm Đại Đầu hết sức khó coi, quả quyết cự tuyệt: “Không được!”

Vợ Đại Đầu không biết làm sao, một bên là người nhà mẹ đẻ, một bên là nhi tử, không biết nói như thế nào mới tốt, chỉ nói: “Tẩu tử, người đừng mắng Đỗ Quyên.”

Sắc mặt Nhị mợ hết sức khó coi, âm dương quái khí báng bở nói.

Trong đám người Lâm gia, Lâm đại gia và Lâm tam gia đều ở đây.

Lâm đại gia nghe nhị mợ trái một câu “Tiểu súc sinh”, phải một câu “Tiểu súc sinh” kêu Bát Cân, còn ghét bỏ không chịu đem Tiểu Liên gả cho hắn, trong lòng rất không thoải mái.

Hắn nhìn chằm chằm đại cậu Lâm Xuân nói: “Đại diệt tử, ta nói một câu không xuôi tai, đây là kết thân đó, không phải kết thù. Nếu bức như vậy, đó chính là kết thù. Đừng nói là thân mới kết không được, ngay cả người quen cũ cũng muốn dứt bỏ.”

Đại cậu nghe xong trong lòng cả kinh, cũng có chút do dự.

Nhị mợ chua ngoa nói: “Chẳng lẽ cô nương Ngụy gia không xứng với tiểu tử Lâm gia? Năm đó là ai tới Ngụy gia cầu thân?”

Mặt Lâm Đại Đầu đỏ lên, nói: “Ta chưa nói là không xứng với. Nhưng nhân duyên cũng cần có ý tứ, Tiểu Phương và Thu Sinh bắt tự không hợp. Lúc Xuân Nhi còn chưa biết đi, ta đã giúp hắn cùng Đỗ Quyên định thân, nên đừng nói tới chuyện cưới Tiểu Liên nữa. Hơn nữa, ai quy định cưới cô cô, tương lai nhi tử nhất định phải cưới cháu gái nhà mẹ đẻ?”

Người Ngụy gia tròn mắt: hai cộc hôn nhân đều cự tuyệt?

Chẳng những Tiểu Liên, việc hôn nhân của Tiểu Phương và Thu Sinh cũng không đáp ứng?

Nhị mợ lập tức khóc nháo lên, nói Lâm gia khinh người quá đáng, lại lớn tiếng mắng Đỗ Quyên.

Lâm Đại Đầu tức giận nói: “Bát Cân tiểu tử kia làm chuyện xấu, dựa vào cái gì muốn con ta đến trả nợ? Nhị tẩu, người còn mắng Đỗ Quyên nữa! Chỉ bằng người không phân rõ phải trái như vậy, muốn xong việc đổ hết vào người không liên quan, từ nay về sau ta sẽ không giao tiếp với các người nữa!”

Nhị cậu vội quát vợ ngừng lại, đối với Lâm Đại Đầu nói: “Tiểu Liên lại không có bị gì!”

Lâm Đại Đầu lập tức nói: “Là không bị gì, vậy các người còn nháo cái gì? Ta đã nói là cửa thân này không thích hợp, không phải ghét bỏ Tiểu Liên. Dù hôm nay không xảy ra việc này, ta cũng sẽ không đáp ứng cửa thân này.”

Nhị mợ lại không chịu buông, nói: “Sao là không thể nào, Tiểu Liên bị súc sinh kia khi dễ, làm sao gả cho người đây? Việc này Lâm gia người nhất định phải bồi thường, nên Lâm Xuân phải cưới Tiểu Liên! Tiểu Liên bị Đỗ Quyên hại, các người còn muốn cưới Đỗ Quyên, đây là tuyệt đối không được. Ta chết cũng không đáp ứng. Nếu không phải nhà người xây nhà làm nhiều người tới như vậy...”

Lâm Đại Đầu cứng cổ nói: “Ta cũng không thỉnh Tiểu Phương và Tiểu Liên đến!”

Ngụy gia nghe xong đều đen mặt.

Chương 199

Dùng Tiền Ném

Vô luận Ngụy gia nói như thế nào, Lâm Đại Đầu dứt khoát không chịu nhả ra.

Mỗi cặp cha mẹ ít nhiều gì đều có bất công, mặc dù bọn hắn đều thương yêu con của mình. Đối với Lâm Đại Đầu mà nói, Lâm Xuân chính là đứa con hắn thương nhất. Dùng nói Lâm Xuân căn bản sẽ không đáp ứng cưới Tiểu Liên, dù hắn vì hiếu thuận cha mẹ, ủy khuất đáp ứng, Lâm Đại Đầu cũng sẽ không dễ dàng từ chịu nỗi ủy khuất này.

Mắt thấy muốn trở mặt thành thù, Ngụy gia đại phòng lui bước.

Đại cậu đại mợ biết có bức cũng vô dụng, hướng hồ Tiểu Liên ra chuyện như vậy, trừ bỏ gả cho Bát Cân, không còn lựa chọn khác, bọn họ cũng chỉ là giúp nhị phòng nói vô mà thôi. Nay nếu không thể như nguyện liền lập tức nhượng bộ, chỉ nhắc tới việc hôn nhân của Tiểu Phương và Thu Sinh, mặc kệ nhị phòng.

Lúc này bọn họ hạ giọng nói, chỉ nói với vợ Đại Đầu.

Nói tới nói lui đều là cô nương xem thường nhà mẹ đẻ, dù Tiểu Liên xảy ra chuyện, việc hôn nhân của Tiểu Phương đã nói xong, tại sao lại đổi ý.

Vợ Đại Đầu bị ca tẩu dòn không còn chỗ né, muốn biện giải là lúc trước mình chỉ nói cho coi mặt, cũng không thay Thu Sinh định ra, nhưng sao có thể nói ra miệng, liền khẩn cầu nhìn chồng mình, bởi vì hắn chương mắt Tiểu Phương.

Tuy Tiểu Phương kém Đỗ Quyên nhưng cũng là cô gái tốt. Trước đó hai người cũng từng cân nhắc qua mối hôn sự này. Sau này Lâm Đại Đầu nói Tiểu Phương không có đại khí, không muốn đáp ứng cửa thân này, nhưng còn đang tìm lý do tốt để cự tuyệt. Nay tại lúc máu chốt mà cự tuyệt cả 2 mối hôn nhân, Ngụy gia sẽ không cho là bọn họ không coi trọng Tiểu Phương, ngược lại giống như là vì Tiểu Liên nên mới cự tuyệt, coi như đánh vào thể diện nhà mẹ đẻ, bậc này coi bộ cùng Ngụy gia đoạn tuyệt quan hệ.

Lâm Đại Đầu thấy vợ khó chịu, trong lòng cũng không dễ chịu.

Suy nghĩ nhiều lần, cảm thấy cưới Tiểu Phương miễn cưỡng có thể tiếp thu. Lại nói, nhị cữu ca hai người còn không chịu làm huê, còn đang giảng co. Nếu đáp ứng việc hôn nhân của Tiểu Phương, anh vợ cũng có thể giúp khuyên nhị cữu ca.

Vì thế liền nói muốn hỏi ý kiến Thu Sinh.

Đại mợ kinh ngạc nói: “Cha mẹ làm chủ không phải là định xong, hỏi hẳn làm cái gì?”

Lâm Đại Đầu không nhịn được nói: “Nói cho hẳn biết một tiếng không được sao? Lúc trước ở miếu nương nương coi bát tự không thuận, bây giờ tác hợp cũng nên hỏi ý hẳn.”

Kết quả, Thu Sinh kiên quyết không bằng lòng.

Hắn không đáp lời cha mẹ và cậu, mà trực tiếp đi tìm Lâm thái gia và Lâm thái thái, bọn họ nghỉ tại trong phòng Lâm Xuân bên Tây sương.

Tới nơi, Thu Sinh nói mình không muốn đáp ứng cửa thân này, còn đem chuyện đám con gái cãi nhau hai ngày trước ở Hoàng gia nói ra, còn kêu đường muội Thanh Hà và biểu muội Quế Hương tới làm chứng.

Còn có một chuyện là hẳn nghe đại bá nương nói, Tiểu Liên nói là Tiểu Phương nói cho nàng biết, việc hôn nhân của Lâm Xuân và Đỗ Quyên sẽ không thành, muốn nàng thêm sức lực thân cận tam biểu ca mới có thể gả cho hẳn, vì thế mới gặp phải chuyện sau đó.

Lâm lão thái gia nghe xong nét mặt già nua trầm xuống, kêu đại nhi tử tới hỏi tình hình bên kia.

Lâm đại gia liền hai năm rõ mười nói.

Nghe xong. Lâm lão thái gia đuổi bọn tiểu bối trong phòng ra ngoài, phân phó đại nhi tử, nói: “Người đi nói cho Ngụy gia: nguyện ý thì đem Tiểu Liên gả cho Bát Cân, Lâm gia ta sẽ phong cảnh cưới nàng vào cửa. Nếu không muốn thì mặc kệ bọn họ. Nếu Ngụy gia chịu nhân nhượng cho khỏi phiền, muốn bao nhiêu bạc thì cho bọn họ mở miệng nói. Nếu không muốn bạc, đem Bát Cân tiểu súc sinh kia giao cho bọn họ, muốn giết muốn đánh thì tùy bọn họ. Chỉ là đừng thừa dịp lúc này nhét khuê nữ nhét vào gây tai họa cho tôn tử ngoan của ta!”

Lâm đại gia nghe xong chân động, dù trong lòng chua xót nhưng vẫn vội gật đầu nói: “Hiểu được. Nhưng bạc cũng cần có một con số, không thể để bọn họ mở miệng.”

Lão thái gia phát tay nói: “Chỉ cần bọn họ muốn! Ta cũng muốn nhìn xem bọn họ có khẩu vị bao lớn, để coi họ để ý đến con cái họ bao nhiêu. Thật là hận đến mức ta muốn lấy bạc đập chết bọn họ!”

Lâm đại gia nghe xong xấu hổ, tăng hăng một cái nói: “Đây cũng là một biện pháp. Nhưng nếu chuyện này truyền đi chỉ sợ người trong nhà làm phản. Vợ lão ngũ luôn thăm oán tưởng bồi thiên vị.”

Lão thái gia phì cười nói: “Mặc kệ bao nhiêu bạc, đều để Xuân Nhi tương lai đắp vào! Chút tiền ấy mà kiếm không được, không phải là nuôi không hẳn à.”

Lâm đại gia gật đầu cười nói: “Lời này nói cũng đúng.”

Rồi lui ra ngoài, một lần nữa đi Đông sương tìm Nguyệt gia bàn lại.

Nơi này, Lâm lão thái thái đợi đại nhi tử đi, mới nhìn lão gia tử điềm đăm nói: “Đã hơn một trăm tuổi rồi còn lửa lớn như vậy. Con cháu đều có phúc của con cháu, theo bọn họ làm sao mà qua được.”

Lâm lão thái gia nói: “Người nói dễ dàng. Hôm nay nếu ta không ở đây, vợ chồng Đại Đầu sẽ định mối hôn sự này cho Thu Sinh, sau này trong nhà còn có thể sống yên ổn sao?”

Lâm lão thái thái mỉm cười nói: “Vậy nếu người chết thì sao? Lại có chuyện như vậy, chẳng lẽ người từ trong quan tài leo ra làm chủ cho bọn họ?”

Lâm lão thái gia “Hừ” một tiếng, nói: “Không phải ta còn chưa chết sao!”

Lâm lão thái thái lại chậm rãi nói: “Người mặc kệ đi, 2 tôn tử của người cũng sẽ không đáp ứng việc hôn nhân này.”

Lâm lão thái gia nói: “Ta đương nhiên biết. Dù vậy ta cũng không thể để cho bọn họ đắc tội cậu hấn, gánh lấy thanh danh bất kính trường bối. Thà rằng ta bá đạo chút, dù sao ta chính là một lão bất tử, ai dám nói ta!”

Lâm lão thái thái liền không lên tiếng.

Trong Đông sương, Nguyệt gia nghe Lâm đại gia truyền đạt lời nói của lão thái gia, thần sắc khác nhau: đại cữu và đại mợ trùng vợ Đại Đầu không nói lời nào, sắc mặt hết sức khó coi; nhị cữu cúi đầu không lên tiếng, nhị mợ khóc rống lên, nói Lâm gia khinh người quá đáng; vợ chồng tam cữu bồi cười pha trò, khuê nữ hấn còn nhỏ, kết quả như thế nào đều không quan trọng.

Vợ Đại Đầu cúi đầu rơi lệ. Nàng biết, việc này xem như triệt để đắc tội nhà mẹ đẻ.

Lâm Đại Đầu đau lòng nắm tay vợ, trong lòng càng hận Nguyệt gia.

Lâm đại gia không hề thờ ơ lạnh nhạt, mà là thay thế Lâm Đại Đầu nói chuyện.

Hấn uy nghiêm nói với nhị mợ: “Lâm gia khinh người quá đáng như thế nào? Muốn người cho người, muốn tiền cho tiền, còn muốn thế nào nữa? Việc này là cháu đại phòng ta làm ra, không thể vì bồi thường các người, gọi cháu trai nhị phòng cưới khuê nữ nhà người. Không đạo lý này. Ta nói thẳng không sợ các người giận: nếu không phải là Bát Cân uống rượu hồ đồ làm ra việc này, các người muốn cửa thân này ta còn phải suy nghĩ lại đó!”

Lời này tuy khẩu khí lớn, nhưng rất thực tế.

Nhị cữu trầm mặc thật lâu mới gian nan ngẩng đầu, cùng nhị mợ thương nghị.

Nhị mợ còn không thấy rõ tình thế, còn muốn nháo.

Lâm đại gia không muốn dây dưa với bọn họ, đứng dậy tiếp đón đám người Lâm Đại Đầu đi ra ngoài, nói để Ngụy gia suy nghĩ thật kỹ, muốn làm thế nào thì tùy vào bọn họ, dù muốn cáo quan, cũng tùy vào bọn họ.

Nhị mợ thế này mới bối rối.

Đội người Lâm gia đi ra tới cửa, mới điên cuồng nhào qua chất vấn: “Đền tiền, các người có thể thường nổi sao? Khuê nữ của ta đang tốt lành, cả đời đều hủy, người muốn đền như thế nào?”

Lâm đại gia quay đầu hỏi: “Người muốn đền như thế nào?”

Nhị mợ nói: “Một đời khuê nữ ta, người không thường nổi!”

Lâm đại gia cười lạnh nói: “Thường nổi hay không người nói trước xem sao.”

Nhị mợ muốn Lâm gia xuất huyết nhiều, nếu bọn họ đáp ứng càng tốt, nếu không đáp ứng lại nói tới hôn sự, bởi vậy cảm hận nói: “Năm trăm lượng bạc.”

Đám người Đại cữu hoảng sợ, không ngờ nàng thật dám nói.

Một gia đình nông dân, quanh năm suốt tháng có thể dành dụm năm lượng bạc coi như không tệ. Há môm chính là năm trăm lượng, Lâm gia dù có tiền cũng sẽ không đáp ứng. Nhớ năm đó, Lâm Đại Đầu đặt sính lễ cũng bắt quá mấy chục lượng bạc, làm cho Ngụy gia ở trong thôn nổi bật hẳn lên.

Bọn họ ngốc trệ, bởi vì Lâm đại gia nói: “Theo ý người.”

Lâm Đại Đầu cũng giật mình, gấp đến độ ngăn lại nói: “Đại bá phụ!”

Lâm đại gia phát tay ngăn lại hẳn, không cho hẳn nói chuyện.

Sau đó chuyên hướng nhị mợ nói: “Liên năm trăm lượng. Việc này coi như kết liễu.”

Nhị mợ ngẩn ngơ, bỗng nhiên kêu to đòi ý: “Không được! Vừa rồi ta chỉ tùy tiện nói. Trước mắt nói thật, vậy ta cần phải suy nghĩ thật kỹ, cùng cha hẳn thương lượng lại nói. Tiêu Liên chúng ta xảy ra việc này, không nhiều của hồi môn chút làm sao có thể gả ra ngoài.”

Lâm đại gia nhìn không được bĩ môi, mắt lộ ra vẻ khinh bỉ.

Lâm Đại Đầu đau lòng chảy máu, há môm liền muốn mắng. Nhưng nhìn vợ, lại cố nhịn xuống, dùng sức “phi” một ngụm xuống đất.

Vợ Đại Đầu càng xấu hổ cúi đầu.

Năm trăm lượng bạc a!

Mấy năm nay Thu Sinh và Xuân Sinh săn thú, hơn nữa có Như Gió hỗ trợ, bán da lông được mấy trăm lượng bạc, nhưng đó cũng là dành dụm hết mấy năm. Hạ Sinh học thợ đá, Xuân Sinh học thợ mộc, đều còn chưa bắt đầu kiếm tiền, miễn bàn Đông Sinh.

Lâm đại gia lạnh lùng nói: “Các người từ từ suy nghĩ đi. Mở miệng lúc này, trước hết nghĩ xem khuê nữ người có đáng cái giá đó không. Tham lam quá sẽ đánh mất tình cảm thân thích, sau này thông gia này cũng không cần lui tới.”

Nói xong, xoay người bước đi.

Đám người Lâm Đại Đầu cũng đi .

Tuy Lâm thái gia kêu nói để cho bọn họ ra điều kiện, nhưng Lâm đại gia thấy nhị mợ nói xong lại đổi ý, trong lòng rất không thoải mái.

Có tiền vui vẻ cho là một chuyện, bị người lừa gạt lại là một chuyện, hẳn đương nhiên không muốn bị người lừa gạt, bởi vậy lúc sắp đi xia thêm một câu.

Ngụy gia nghe lời Lâm đại gia nói, tuy cảm thấy sỉ nhục, nhưng đại cữu hai người đang giận vì bị cự hôn, nhị cữu hai người lại phần nộ Tiểu Liên chịu vũ nhục, hơn nữa thái độ Lâm gia thập phần cường ngạnh, nhiều thứ gộp lại nên ra cái giá trên trời 2000 lượng.

Tuy nhị mợ không biết Lâm gia đến cùng có bao nhiêu tiền, nhưng suy tính, nghĩ rằng năm trăm lượng không nháy mắt liền đáp ứng, nói vậy của cải rất dày, bởi vậy liều mạng ra giá năm ngàn lượng.

Đại cữu bọn họ cảm thấy quá phẫn, sợ Lâm gia không đáp ứng.

Nhị mợ cắn răng nói: “Đây là chính hấn nói, tùy chúng ta há mồm.”

Tam mợ nhẹ nhàng hỏi: “Cửa thân này sau này từ bỏ?”

Nói xong đứng dậy đi ra ngoài.

Tam cữu cữu cũng cười làm lạnh nói: “Ta đi tiêu.”

Cũng đi the .

Cuối cùng định là 2000 lượng.

Còn có, muốn Bát Cân cưới Tiểu Liên.

Lâm đại gia cảm thấy xui chết, không biết vì sao bọn họ đổi ý.

Hắn tình nguyện tốn tiền, cũng không muốn làm xui với người như vậy, bởi vậy rất không nguyện ý cho Bát Cân cưới Tiểu Liên. Người cháu này vận hư hỏng, lại không cưới được vợ tốt, quay đầu không phải còn tệ hơn! Nhưng

là, Lâm Đại Đầu có thể cự tuyệt cửa thân này, hấn lại không thể, ai kêu Bát Cấn hại khuê nữ người ta.

Sau này nghe vợ Đại Mãnh nói Tiểu Liên nha đầu kia không tệ lắm, trong lòng mới dễ chịu chút.

Nói định xong, các thân thích gặp lại, tình cảm nhạt đi rất nhiều.

Tiểu Phương khóc không dậy nổi, Tiểu Liên căn bản là không rời giường.

Lâm Đại Đầu nghe nói số tiền tương lai Lâm Xuân phải trả, nhất thời nhảy dựng lên không thuận theo.

Sớm biết là như vậy, khăng định hấn sẽ ép giá nhị cữu ca, sao có thể để hấn tùy tiện há mồm, “Ta không phải Lâm Đại Đầu, mà là Oan Đại Đầu!”

Lâm thái gia hai mắt nhìn nóc nhà kêu “Xuân Nhi”.

Lâm Xuân bước lên phía trước đáp: “Thái gia gia.”

Lâm thái gia hỏi: “Người vui lòng ra 2000 lượng bạc hay vui lòng cưới Tiểu Liên?”

Chương 200

Cự Tuyệt Cử Nhi (1)

Vô luận Ngụy gia nói như thế nào, Lâm Đại Đầu dứt khoát không chịu nhả ra.

Mỗi cặp cha mẹ ít nhiều gì đều có bất công, mặc dù bọn hắn đều thương yêu con của mình. Đối với Lâm Đại Đầu mà nói, Lâm Xuân chính là đứa con hắn thương nhất. Đừng nói Lâm Xuân căn bản sẽ không đáp ứng cưới Tiểu Liên, dù hắn vì hiếu thuận cha mẹ, ủy khuất đáp ứng, Lâm Đại Đầu cũng sẽ không dễ dàng chịu nổi ủy khuất này.

Mắt thấy muốn trở mặt thành thù, Ngụy gia đại phòng lui bước.

Đại cậu đại mợ biết có bức cũng vô dụng, hướng hồ Tiểu Liên ra chuyện như vậy, trừ bỏ gả cho Bát Cân, không còn lựa chọn khác, bọn họ cũng chỉ là giúp nhị phòng nói vô mà thôi. Nay nếu không thể như nguyện liền lập tức nhượng bộ, chỉ nhắc tới việc hôn nhân của Tiểu Phương và Thu Sinh, mặc kệ nhị phòng.

Lúc này bọn họ hạ giọng nói, chỉ nói với vợ Đại Đầu.

Nói tới nói lui đều là cô nương xem thường nhà mẹ đẻ, dù Tiểu Liên xảy ra chuyện, việc hôn nhân của Tiểu Phương đã nói xong, tại sao lại đổi ý.

Vợ Đại Đầu bị ca tẩu dồn không còn chỗ né, muốn biện giải là lúc trước mình chỉ nói cho coi mặt, cũng không thay Thu Sinh định ra, nhưng sao có thể nói ra miệng, liền khẩn cầu nhìn chồng mình, bởi vì hắn chương mắt Tiểu Phương.

Tuy Tiểu Phương kém Đỗ Quyên nhưng cũng là cô gái tốt. Trước đó hai người cũng từng cân nhắc qua mối hôn sự này. Sau này Lâm Đại Đầu nói Tiểu Phương không có đại khí, không muốn đáp ứng cửa thân này, nhưng còn đang tìm lý do tốt để cự tuyệt. Nay tại lúc máu chốt mà cự tuyệt cả 2 mối hôn nhân, Ngụy gia sẽ không cho là bọn họ không coi trọng Tiểu Phương, ngược lại giống như là vì Tiểu Liên nên mới cự tuyệt, coi như đánh vào thể diện nhà mẹ đẻ, bậc này coi bộ cùng Ngụy gia đoạn tuyệt quan hệ.

Lâm Đại Đầu thấy vợ khó chịu, trong lòng cũng không dễ chịu.

Suy nghĩ nhiều lần, cảm thấy cưới Tiểu Phương miễn cưỡng có thể tiếp thu. Lại nói, nhị cữu ca hai người còn không chịu làm huê, còn đang giằng co. Nếu đáp ứng việc hôn nhân của Tiểu Phương, anh vợ cũng có thể giúp khuyên nhị cữu ca.

Vì thế liền nói muốn hỏi ý kiến Thu Sinh.

Đại mợ kinh ngạc nói: “Cha mẹ làm chủ không phải là định xong, hỏi hấn làm cái gì?”

Lâm Đại Đầu không nhịn được nói: “Nói cho hấn biết một tiếng không được sao? Lúc trước ở miếu nương nương coi bát tự không thuận, bây giờ tác hợp cũng nên hỏi ý hấn.”

Kết quả, Thu Sinh kiên quyết không bằng lòng.

Hấn không đáp lời cha mẹ và cậu, mà trực tiếp đi tìm Lâm thái gia và Lâm thái thái, bọn họ nghỉ tại trong phòng Lâm Xuân bên Tây sương.

Tới nơi, Thu Sinh nói mình không muốn đáp ứng cửa thân này, còn đem chuyện đám con gái cãi nhau hai ngày trước ở Hoàng gia nói ra, còn kêu đường muội Thanh Hà và biểu muội Quế Hương tới làm chứng.

Còn có một chuyện là hấn nghe đại bá nương nói, Tiểu Liên nói là Tiểu Phương nói cho nàng biết, việc hôn nhân của Lâm Xuân và Đỗ Quyên sẽ không thành, muốn nàng thêm sức lực thân cận tam biểu ca mới có thể gả cho hấn, vì thế mới gặp phải chuyện sau đó.

Lâm lão thái gia nghe xong nét mặt già nua trầm xuống, kêu đại nhi tử tới hỏi tình hình bên kia.

Lâm đại gia liền hai năm rõ mười nói.

Nghe xong. Lâm lão thái gia đuổi bọn tiểu bối trong phòng ra ngoài, phân phó đại nhi tử, nói: “Người đi nói cho Ngụy gia: nguyện ý thì đem Tiểu Liên gả cho Bát Cân, Lâm gia ta sẽ phong cảnh cưới nàng vào cửa. Nếu không muốn thì mặc kệ bọn họ. Nếu Ngụy gia chịu nhân nhượng cho khỏi phiền, muốn bao nhiêu bạc thì cho bọn họ mở miệng nói. Nếu không muốn bạc, đem Bát Cân tiểu súc sinh kia giao cho bọn họ, muốn giết muốn đánh thì tùy bọn họ. Chỉ là đừng thừa dịp lúc này nhét khuê nữ nhét vào gây tai họa cho tôn tử ngoan của ta!”

Lâm đại gia nghe xong chân động, dù trong lòng chua xót nhưng vẫn vội gật đầu nói: “Hiểu được. Nhưng bạc cũng cần có một con số, không thể để bọn họ mở miệng.”

Lão thái gia phát tay nói: “Chỉ cần bọn họ muốn! Ta cũng muốn nhìn xem bọn họ có khẩu vị bao lớn, để coi họ để ý đến con cái họ bao nhiêu. Thật là hận đến mức ta muốn lấy bạc đập chết bọn họ!”

Lâm đại gia nghe xong xấu hổ, tăng hắng một cái nói: “Đây cũng là một biện pháp. Nhưng nếu chuyện này truyền đi chỉ sợ người trong nhà làm phản. Vợ lão ngũ luôn thăm oán tưởng bồi thiên vị.”

Lão thái gia phìên mắt nói: “Mặc kệ bao nhiêu bạc, đều để Xuân Nhi tương lai đắp vào! Chút tiền ấy mà kiếm không được, không phải là nuôi không hẳn à.”

Lâm đại gia gật đầu cười nói: “Lời này nói cũng đúng.”

Rồi lui ra ngoài, một lần nữa đi Đông sương tìm Ngụy gia bàn lại.

Nơi này, Lâm lão thái thái đợi đại nhi tử đi, mới nhìn lão gia tử điềm đăm nói: “Đã hơn một trăm tuổi rồi còn lửa lớn như vậy. Con cháu đều có phúc của con cháu, theo bọn họ làm sao mà qua được.”

Lâm lão thái gia nói: “Người nói dễ dàng. Hôm nay nếu ta không ở đây, vợ chồng Đại Đầu sẽ định mối hôn sự này cho Thu Sinh, sau này trong nhà còn có thể sống yên ổn sao?”

Lâm lão thái thái mỉm cười nói: “Vậy nếu người chết thì sao? Lại có chuyện như vậy, chẳng lẽ người từ trong quan tài leo ra làm chủ cho bọn họ?”

Lâm lão thái gia “Hừ” một tiếng, nói: “Không phải ta còn chưa chết sao!”

Lâm lão thái thái lại chậm rãi nói: “Người mặc kệ đi, 2 tôn tử của người cũng sẽ không đáp ứng việc hôn nhân này.”

Lâm lão thái gia nói: “Ta đương nhiên biết. Dù vậy ta cũng không thể để cho bọn họ đắc tội cậu hấn, gánh lấy thanh danh bất kính trường bối. Thà rằng ta bá đạo chút, dù sao ta chính là một lão bất tử, ai dám nói ta!”

Lâm lão thái thái liền không lên tiếng.

Trong Đông sương, Ngụy gia nghe Lâm đại gia truyền đạt lời nói của lão thái gia, thần sắc khác nhau: đại cữu và đại mợ trùng vợ Đại Đầu không nói lời nào, sắc mặt hết sức khó coi; nhị cữu cúi đầu không lên tiếng, nhị mợ khóc rống lên, nói Lâm gia khinh người quá đáng; vợ chồng tam cữu bồi cười pha trò, khuê nữ hấn còn nhỏ, kết quả như thế nào đều không quan trọng.

Vợ Đại Đầu cúi đầu rơi lệ. Nàng biết, việc này xem như triệt để đắc tội nhà mẹ đẻ.

Lâm Đại Đầu đau lòng nắm tay vợ, trong lòng càng hận Ngụy gia.

Lâm đại gia không hề thờ ơ lạnh nhạt, mà là thay thế Lâm Đại Đầu nói chuyện.

Hấn uy nghiêm nói với nhị mợ: “Lâm gia khinh người quá đáng như thế nào? Muốn người cho người, muốn tiền cho tiền, còn muốn thế nào nữa? Việc này là cháu đại phòng ta làm ra, không thể vì bồi thường các người, gọi cháu trai nhị phòng cưới khuê nữ nhà người. Không đạo lý này. Ta nói thẳng không sợ các người giận: nếu không phải là Bát Cân uống rượu hồ đồ làm ra việc này, các người muốn cửa thân này ta còn phải suy nghĩ lại đó!”

Lời này tuy khẩu khí lớn, nhưng rất thực tế.

Nhị cữu trầm mặc thật lâu mới gian nan ngẩng đầu, cùng nhị mợ thương nghị.

Nhị mợ còn không thấy rõ tình thế, còn muốn nháo.

Lâm đại gia không muốn dây dưa với bọn họ, đứng dậy tiếp đón đám người Lâm Đại Đầu đi ra ngoài, nói để Ngụy gia suy nghĩ thật kỹ, muốn làm thế nào thì tùy vào bọn họ, dù muốn cáo quan, cũng tùy vào bọn họ.

Nhị mợ thế này mới bối rối.

Đợi người Lâm gia đi ra tới cửa, mới điên cuồng nhào qua chất vấn: “Đền tiền, các người có thể thường nổi sao? Khuê nữ của ta đang tốt lành, cả đời đều hủy, người muốn đền như thế nào?”

Lâm đại gia quay đầu hỏi: “Người muốn đền như thế nào?”

Nhị mợ nói: “Một đời khuê nữ ta, người không thường nổi!”

Lâm đại gia cười lạnh nói: “Thường nổi hay không người nói trước xem sao.”

Nhị mợ muốn Lâm gia xuất huyết nhiều, nếu bọn họ đáp ứng càng tốt, nếu không đáp ứng lại nói tới hôn sự, bởi vậy cảm hận nói: “Năm trăm lượng bạc.”

Đám người Đại cữu hoảng sợ, không ngờ nàng thật dám nói.

Một gia đình nông dân, quanh năm suốt tháng có thể dành dụm năm lượng bạc coi như không tệ. Há mồm chính là năm trăm lượng, Lâm gia dù có tiền cũng sẽ không đáp ứng. Nhớ năm đó, Lâm Đại Đầu đặt sính lễ cũng bắt quá mấy chục lượng bạc, làm cho Ngụy gia ở trong thôn nổi bật hẳn lên.

Bọn họ ngốc trệ, bởi vì Lâm đại gia nói: “Theo ý người.”

Lâm Đại Đầu cũng giật mình, gấp đến độ ngăn lại nói: “Đại bá phụ!”

Lâm đại gia phát tay ngăn lại hẳn, không cho hẳn nói chuyện.

Sau đó chuyên hướng nhị mợ nói: “Liên năm trăm lượng. Việc này coi như kết liễu.”

Nhị mợ ngẩn ngơ, bỗng nhiên kêu to đòi ý: “Không được! Vừa rồi ta chỉ tùy tiện nói. Trước mắt nói thật, vậy ta cần phải suy nghĩ thật kỹ, cùng cha hẳn thương lượng lại nói. Tiêu Liên chúng ta xảy ra việc này, không nhiều của hồi môn chút làm sao có thể gả ra ngoài.”

Lâm đại gia nhin không được bĩ môi, mắt lộ ra vẻ khinh bỉ.

Lâm Đại Đầu đau lòng chảy máu, há mồm liền muốn mắng. Nhưng nhìn vợ, lại cố nhin xuống, dùng sức “phi” một ngụm xuống đất.

Vợ Đại Đầu càng xấu hổ cúi đầu.

Năm trăm lượng bạc a!

Mấy năm nay Thu Sinh và Xuân Sinh săn thú, hơn nữa có Như Gió hỗ trợ, bán da lông được mấy trăm lượng bạc, nhưng đó cũng là dành dụm hết mấy năm. Hạ Sinh học thợ đá, Xuân Sinh học thợ mộc, đều còn chưa bắt đầu kiếm tiền, miễn bàn Đông Sinh.

Lâm đại gia lạnh lùng nói: “Các người từ từ suy nghĩ đi. Mở miệng lúc này, trước hết nghĩ xem khuê nữ người có đáng cái giá đó không. Tham lam quá sẽ đánh mất tình cảm thân thích, sau này thông gia này cũng không cần lui tới.”

Nói xong, xoay người bước đi.

Đám người Lâm Đại Đầu cũng đi .

Tuy Lâm thái gia kêu nói để cho bọn họ ra điều kiện, nhưng Lâm đại gia thấy nhị mợ nói xong lại đổi ý, trong lòng rất không thoải mái.

Có tiền vui vẻ cho là một chuyện, bị người lừa gạt lại là một chuyện, hẳn đương nhiên không muốn bị người lừa gạt, bởi vậy lúc sắp đi xia thêm một câu.

Ngụy gia nghe lời Lâm đại gia nói, tuy cảm thấy sỉ nhục, nhưng đại cữu hai người đang giận vì bị cự hôn, nhị cữu hai người lại phần nộ Tiểu Liên chịu vũ nhục, hơn nữa thái độ Lâm gia thập phần cường ngạnh, nhiều thứ gộp lại nên ra cái giá trên trời —— 2000 lượng.

Tuy nhị mợ không biết Lâm gia đến cùng có bao nhiêu tiền, nhưng suy tính, nghĩ rằng năm trăm lượng không nháy mắt liền đáp ứng, nói vậy của cải rất dày, bởi vậy liều mạng ra giá năm ngàn lượng.

Đại cữu bọn họ cảm thấy quá phận, sợ Lâm gia không đáp ứng.

Nhị mợ cắn răng nói: “Đây là chính hấn nói, tùy chúng ta há mồm.”

Tam mợ nhẹ nhàng hỏi: “Cửa thân này sau này từ bỏ?”

Nói xong đứng dậy đi ra ngoài.

Tam cữu cữu cũng cười làm lạnh nói: “Ta đi tiêu.”

Cũng đi the .

Cuối cùng định là 2000 lượng.

Còn có, muốn Bát Cân cưới Tiểu Liên.

Lâm đại gia cảm thấy xui chết, không biết vì sao bọn họ đổi ý.

Hắn tình nguyện tốn tiền, cũng không muốn làm xui với người như vậy, bởi vậy rất không nguyện ý cho Bát Cân cưới Tiểu Liên. Người cháu này vốn hư hỏng, lại không cưới được vợ tốt, quay đầu không phải còn tệ hơn! Nhưng

là, Lâm Đại Đầu có thể cự tuyệt cửa thân này, hấn lại không thể, ai kêu Bát Cấn hại khuê nữ người ta.

Sau này nghe vợ Đại Mãnh nói Tiểu Liên nha đầu kia không tệ lắm, trong lòng mới dễ chịu chút.

Nói định xong, các thân thích gặp lại, tình cảm nhạt đi rất nhiều.

Tiểu Phương khóc không dậy nổi, Tiểu Liên căn bản là không rời giường.

Lâm Đại Đầu nghe nói số tiền tương lai Lâm Xuân phải trả, nhất thời nhảy dựng lên không thuận theo.

Sớm biết là như vậy, khăng định hấn sẽ ép giá nhị cữu ca, sao có thể để hấn tùy tiện há mồm, “Ta không phải Lâm Đại Đầu, mà là Oan Đại Đầu!”

Lâm thái gia hai mắt nhìn nóc nhà kêu “Xuân Nhi”.

Lâm Xuân bước lên phía trước đáp: “Thái gia gia.”

Lâm thái gia hỏi: “Người vui lòng ra 2000 lượng bạc hay vui lòng cưới Tiểu Liên?”

Chương 201

Cự Tuyệt Cử Nhi (2)

Lâm Xuân cũng rầu rĩ, bình thường tìm Đỗ Quyên cũng dễ dàng, bởi vì mọi người đều bình thản. Một khi đề cập đến chuyện riêng tư, liền cảm thấy khắp nơi đều không an toàn .

Hắn nghĩ nghĩ, nói: “Ta sẽ đi hỏi ngay bây giờ.”

Cử Nhi mở to hai mắt, lắp bắp nói: “Bây giờ? Ta... ta không chuẩn bị... Sao... Hỏi thế nào?”

Vừa nói, vừa khăn trương kéo vạt áo.

Lâm Xuân thấy hắn như vậy thật không lời gì để nói, lại không đành lòng, càng kiên định hơn muốn hắn lập tức bỏ đi ý niệm, “Chuẩn bị cái gì? Người bình thường không phải thích mau chóng sao! Hiện tại ít người, người trực tiếp đi vào hỏi là được. Tìm chỗ nói, coi chừng lại chọc ra chuyện phiền toái. Lại nói, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, hỏi ở Hoàng gia, an toàn hơn bất cứ nơi nào. Ta trông chừng cho các người.”

Cử Nhi càng khăn trương coi trọng việc này, lòng Lâm Xuân càng bất an.

Cũng không biết là chính hắn bất an, hay là bất an thay cho Đỗ Quyên.

Hắn cảm thấy mình không muốn đợi thêm khắc nào, thúc Cử Nhi lập tức đi hỏi Đỗ Quyên, “Dao sắc chặt đay rồi”, “Đau dài không bằng đau ngắn”, mau chóng chặt đứt ý niệm này của hắn, đỡ phải ra lắm chuyện về sau.

Huynh đệ nhà mình giúp mình như vậy, còn có gì mà do dự?

Cử Nhi liền hạ quyết tâm, xoay người cùng Lâm Xuân lại đi vào sân Hoàng gia.

Đỗ Quyên thấy sững sốt, “Tại sao lại tới nữa?”

Cử Nhi liền im tiếng, đem ánh mắt chuyển hướng nhìn Hoàng Ly.

Lâm Xuân rất dứt khoát đối với Hoàng Ly nói: “Hoàng Ly, người qua bên kia, chúng ta có việc nói với nhị tỷ người.”

Hoàng Ly nghe xong chu môi. Chuyện của nhị tỷ chính là chuyện của nàng, bắt nàng đi sao được chứ?

Nhưng hiềm khi Lâm Xuân nghiêm chỉnh yêu cầu nàng, nàng không thể không hiểu chuyện.

Thôi, tránh ra trước, hỏi nhị tử sau.

Bé gái liền đi ra chân tường phía tây tưới nước cho dây bí đỏ non.

Lâm Xuân thấy nàng đi, liền nhặt lên cái cuốc nhỏ nàng bỏ lại, rồi từ dưới đất bên người Đỗ Quyên cầm mấy cây bí đỏ non còn lại lên, nói: “Để ta đến cắm.”

Rồi đi tới tường viện phía nam, thuận tiện nhìn người tới cửa.

Đỗ Quyên thấy trận thế này, hiểu là Cửu Nhi có lời nói với mình, liền cười nhìn hắn, hỏi: “Chuyện gì?”

Cửu Nhi thấy Lâm Xuân lưu loát như vậy, đảo mắt chỉ còn một mình hắn đối diện với Đỗ Quyên, nên khẩn trương hẳn lên. Hắn cười khan hạ thấp người, miệng kêu một tiếng, “Đỗ Quyên”, vô ý thức ngắt cọng cỏ, vừa muốn tìm từ.

Ai ngờ Đỗ Quyên ngăn tay hắn lại, nói: “Ai! Ai! Ngươi nhổ rau non của ta làm chi?”

Cửu Nhi cúi đầu nhìn

Hắn như mất hồn mất vía nên không nhìn kỹ. Nơi này sạch sẽ, nào có cỏ gì, trên tay hắn không phải là cây non Đỗ Quyên ươm sao.

Hắn rối loạn mặt đỏ ửng, vội trực tiếp dùng bàn tay to đào hố đất, bỏ cây non vào, vừa cười nói: “Ta bị choáng váng.”

Chôn cây xong, lại nhìn Đỗ Quyên ha hả cười.

Đỗ Quyên có chút hiểu.

Cửu Nhi cười một hồi mới nói: “Đỗ Quyên, ta chuẩn bị đi đầu quân.”

Mắt Đỗ Quyên sáng lên, nói: “Được a! Nhanh như vậy?”

Cửu Nhi gật đầu, nói tiếp: “Ta muốn đi, lại không yên lòng. Hôm nay Bát Cân chó má kia khi dễ ngươi, sau này nói không chừng còn có người khác. Ta muốn kêu cha mẹ đến đề thân. Nếu chúng ta định thân, không ai dám khi dễ ngươi. Ngươi... Ngươi có vừa ý không?”

Hắn sáng khoái, ba câu đã nói hết tâm tư.

Đỗ Quyên thấy mắt Cửu Nhi lấp lánh nhìn nàng, nhưng mặt có chút đỏ.

Đứa nhỏ này mặc dù mới 15 tuổi đã không thể tính là đứa nhỏ, hoàn chỉnh một tiểu soái ca, khí phách uy vũ, dùng ánh mắt nóng hừng hực nhìn chằm chằm nàng trong khoảng cách gần như vậy, nàng muốn giả bộ bình tĩnh cũng khó. Vì thế cẩn thận nhìn thiếu niên nói: “Cửu Nhi, ta... sợ là không thể...”

Tim Cửu Nhi trầm xuống, hỏi: “Vì sao?”

Lập tức quay đầu nhìn về phía Lâm Xuân bên kia, “Là vì Xuân Sinh?”

Đỗ Quyên vội vàng lắc đầu, nghiêm túc “nói dối”, nói: “Không phải. Ngươi nương nương nói với ta, nhân duyên của ta đã sớm định. Phu quân kiếp trước của ta sẽ tìm đến ta.”

Nàng không thể không nói lại một lần nữa “lời nói dối chân thật”, để Cửu Nhi hết hy vọng.

Ai ngờ Cửu Nhi lập tức nói tiếp: “Vậy ta nhất định chính là phu quân kiếp trước của ngươi.”

Khẩu khí dứt khoát tràn đầy tự tin, yên lặng nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên ngạc nhiên, thầm nghĩ đây không phải là cuộc thi đấu, ngươi ưu tú có thể thắng.

Nàng nhẹ giọng nói: “Cửu Nhi, đây không phải là đoán, là phải có chứng minh thực tế, bằng không sẽ nhận lầm người. Ta có thể khẳng định là không phải ngươi, cũng không phải” không biết tại sao, nói đến Lâm Xuân nàng dừng lại, trước mắt đồng thời lóe lên khuôn mặt của hắn và Dương Nguyên “Cũng không phải Lâm Xuân.”

Nàng nói thực kiên quyết, nhất định phải chặt đứt niềm tưởng của Cửu Nhi, hi vọng hắn không có lún quá sâu.

Lúc này Cửu Nhi mới chân chính choáng váng.

Nhớ tới lời Lâm Xuân lúc nãy, ngờ ngạc hỏi: “Ngươi sớm nói cho Lâm Xuân?”

Trong lòng hắn rất khổ sở, Đỗ Quyên đối đãi với hắn khác Xuân Nhi.

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Rất sớm đã nói cho hắn biết. Bởi vì Đại Đầu bá bá cùng cha mẹ ta từ nhỏ đã định thân miệng cho chúng ta, ngươi nghĩ đi, ta có thể lừa hắn, chậm trễ hắn một đời sao? Đương nhiên phải nói cho hắn biết. Mấy năm nay, toàn dựa vào Lâm Xuân ngăn trở, bằng không Đại Đầu bá bá sớm đưa hạ sính lễ, ta muốn quyệt nợ cũng không được.”

Thì ra là như vậy!

Cửu Nhi thở dài ra một hơi, trong lòng dễ chịu chút, nhưng vẫn là trống không. Vừa rồi còn tràn đầy như có rất nhiều chờ đợi, làm tim hắn nhảy nhót.

Đỗ Quyên vừa quan sát hắn, vừa giải thích: “Ta cho rằng, ta và Lâm Xuân có hôn ước miệng như vậy, người khác sẽ không còn ý nghĩ kết thân, không nghĩ tới ngươi sẽ đến. Cửu Nhi, nhân duyên trời định, ngươi xuất sắc như vậy, vợ của ngươi có lẽ đã sớm đang đợi ngươi đó.”

Nàng thật không nghĩ tới Cửu Nhi sẽ yêu nàng. Bởi vì Lâm Xuân đối với nàng rất tốt, hai người lại có hôn ước miệng nửa thật nửa giả, Lâm Đại Đầu luôn treo “nàng là con dâu” trên cửa miệng, Cửu Nhi có thể không biết?

Biết còn có ý nghĩ này, cũng không biết sai chỗ nào.

Cửu Nhi mau chóng rời đi. Lúc đi, sắc mặt vẫn bình thường.

Nhưng Đỗ Quyên vẫn không yên lòng, nháy mắt Lâm Xuân.

Lâm Xuân liền bỏ lại cái cuốc, vỗ vỗ tay đi theo ra ngoài.

Đi ra ngoài Lâm Xuân mới phát hiện Cửu Nhi đi về phía giữa thôn. Đây là đường về nhà hắn.

Lúc này đã nói là sẽ tới nhà Lâm Xuân ăn cơm chiều. Rõ ràng là Cửu Nhi không muốn đi ăn, Lâm Xuân cũng không nhắc nhở hắn.

Hai huynh đệ đi một lúc. Cửu Nhi dừng bước lại, đối với Lâm Xuân cười nói: “Ta không sao. Ngươi trở về đi. Trong nhà ngươi còn có rất nhiều người và chuyện đó.”

Tuy hai huynh đệ vẫn không có gì giấu nhau, nhưng lúc này Cửu Nhi lại chỉ muốn ở một mình. Có chút tâm sự dù là huynh đệ tốt cũng không muốn nói. Không phải là không tín nhiệm, mà là chuyện như vậy chỉ muốn gặm nhấm một mình.

Lâm Xuân nhìn hắn một cái, nói: “Được.”

Rồi xoay người rời đi.

Lại vào sân Hoàng gia. Đỗ Quyên đang ngồi ngắm người dưới chân tường.

Nhìn thấy hắn đến, nàng nhỏ giọng hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Lâm Xuân lắc đầu, ngồi xuống trước mặt nàng, nói: “Không có việc gì. Đàn ông con trai có luẩn quẩn gì trong lòng chứ. Ngươi vẫn nên lo cho chính mình đi.” Nói làm như bọn họ là đàn ông vậy.

Đỗ Quyên mờ mịt nói: “Ta chính mình làm sao?”

Lâm Xuân liếc mắt nhìn nàng, nói: “Sau này ít đi ra ngoài một chút.”

Lập tức Đỗ Quyên hiểu hắn nói cái gì, ngẫm nghĩ rồi nghiêm túc gật đầu.

Lâm Xuân hỏi: “Đều trông xong hết rồi?”

Đỗ Quyên gật đầu, nói: “Dựng cây chống đỡ là xong.”

Sau đó, hai người cùng làm, dùng thanh trúc làm lồng che cho dây bí đỏ, đỡ phải bị gà mổ, nhưng vẫn phải chờ tới khi mầm mọc ra dây leo dài mới nhổ cọc đi.

Đỗ Quyên nói: “Ngươi không về sao? Nhà mới xây xong, rất nhiều chuyện làm đó.”

Lâm Xuân không ngẩng đầu lên, nói: “Ngày mai lại làm. Mệt mỗi vài ngày nay, ta cũng muốn nghỉ ngơi một chút.” Còn nói thêm, “Năm nay nương ta nói trồng thêm chút đậu cove và bí đỏ dưới chân tường, lúc hái cũng tiện.”

Đỗ Quyên mỉm cười nói: “Ta còn có cây non.”

Đúng lúc này, vợ Đại Đầu kêu Đông Sinh tới kêu tỷ muội Đỗ Quyên qua bên đó ăn cơm.

Nhớ tới nhị mợ, Đỗ Quyên không muốn đi.

Lâm Xuân lạnh mặt nói: “Ngươi sợ nàng cái gì? Càng như vậy càng phải đi.”

Đỗ Quyên nghĩ cũng phải, kẻ tiểu nhân như vậy, ngươi càng lùi nàng càng không biết tốt xấu. Buổi tối còn không biết sao trước mặt người chủ mình nữa. Đi vừa lúc hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Buổi tối Lâm gia có không ít người, đủ bày bảy tám bàn. Đàn ông ở tại phòng khách chính phía đông, đàn bà ở tại phòng khách phía Tây.

Bởi vì buổi chiều Lâm đại gia đã cùng nhị cữu Lâm Xuân định việc hôn nhân của Bát Cân và Tiểu Liên, cũng cho sính kim, dù không thích bọn họ, vừa mới định làm sui gia cũng phải phải người bồi tiếp.

Lâm gia tộc người đông, luôn có một số người thích nhàn thoải, nhị mợ lại một bụng bất bình, cảm thấy Tiểu Liên bị Đỗ Quyên hại, gặp ai cũng kể lể. Trong miệng nàng, Đỗ Quyên thành yêu tinh quyến rũ huynh đệ Lâm gia, Bát Cân mất hồn mới nổi điên làm hại Tiểu Liên.

Bát Cân sắp thành con rể nàng, đương nhiên không thể trách, hết thầy đều đổ hết cho Đỗ Quyên.

Đại mợ cũng là một bụng hận, cảm thấy Lâm gia không đáp ứng việc hôn nhân của Thu Sinh và Tiểu Phương, cũng do việc này liên lụy; hơn nữa lúc trước Tiểu Phương cãi nhau với đám con gái ở Hoàng gia, thịt thà nấu nướng đều là chủ ý của Đỗ Quyên, nên miệng không có lời hay, “Lấy đồ của Lâm gia, còn khuyến khích Xuân Nhi đưa hộp trang điểm cho người ta cả đời.”

Chuyện này đích thực thật quá đáng!

Một số người Lâm gia không rõ nội tình nhất thời bất mãn Đỗ Quyên.

Nhị mợ căm hận nói: “Ba tuổi xem lão. Nàng mới có tí tuổi đã sờ Tước Nhi của con trai, có thể là thứ tốt lành gì!”

Đại mợ đến thời gian dài, nghe nói nhiều chuyện cũ, lập tức nói: “Không phải sao, sau này còn nháo lớn nữa: trưởng bối định sẵn thân không bằng lòng, nháo cho gà bay chó sủa, còn không tiếp nhận gia gia nãi nãi, làm 2 vợ chồng lão Hoàng gia tức xiu, Hoàng lão đầu thiếu chút nữa tức chết rồi...”

Nhị mợ lập tức phân chân, không chờ nghe xong, liền lớn tiếng nói: “Làm sao nàng có thể vui vẻ được? Định thân xong là không thể quyến rũ con trai. Gương mặt lẳng lơ kia, làm Xuân Nhi, Thu Sinh, Cửu Nhi, Đông Sinh, Hạ Sinh đều mê mụ đầu. Cô nương chúng ta mù mắt mới nhìn không ra bộ mặt thật của nàng. Ba khuê nữ người ta giở thủ đoạn, toàn dựa nhi tử nàng nuôi,

nàng còn nghĩ là thứ tốt, một lòng muốn cưới về làm con dâu... Trời sinh ra thứ lẳng lơ, may xiêm y còn muốn thêu hoa. Con gái gia đình nông dân chúng ta nào có như vậy ? Bận rộn muốn chết còn bày vẽ...”

Người nghe bất tri bất giác gật đầu, cảm thấy có đạo lý.

“Ăn còn muốn ăn ngon, nấu nướng phải cầu kỳ như vậy sao, dễ làm huynh đệ Lâm gia xoay quanh, cả ngày qua Hoàng gia đưa thịt...”

Tỷ muội Đỗ Quyên đã đi vào, cùng đám người Quế Hương ngồi vào cái bàn sát tường.

Chương 202

Phản Kích

Nhị mợ các nàng nói hứng thú, căn bản không chú ý chung quanh, như cũ đem chuyện Đỗ Quyên từ nhor đã bú sữa vợ Đại Đầu ra nói, từng chuyện lời ra phê phán, chứng minh nàng là hồ ly tinh đầu thai.

Đám người Phùng Thị hỗ trợ, đang ở trong bếp bung thức ăn, còn chưa tới.

Trong đám người ngồi vào bàn, có vài người nghe nhàn thoai, xem náo nhiệt; Có kẻ không muốn đắc tội hai bên, cúi đầu làm như không nghe thấy; Còn có nguowì hòa theo hỏi tới; Lại có người có quan hệ không tệ với Hoàng gia hoặc trong lòng hiểu người, thay tử muội Đỗ Quyên nói công đạo, tới phản bác kịch liệt.

“Người có nghe đứa con gái út buổi trưa mắng người không? Khuê nữ nhà ai có thể mắng ra lời như thế? Đó là lời nói của con nít sao? Nàng há mồm là nói, rất quen thuộc!”

Chứng cứ của nhị mợ vô cùng xác thực, cắt câu lấy nghĩa, nhưng căn bản không đề cập tới mình mắng một đồng ô ngôn uế ngữ trước, mới làm cho Hoàng Ly mắng lại.

Trong ý thức của nàng, nàng là phụ nữ có chồng có thể chửi người; Hoàng Ly là con gái, bị mắng cũng phải nhịn, phải chịu đựng, nếu chửi lại là thành con gái không tuân thủ bổn phận, không phải là thứ tốt.

Hoàng Ly tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nước mắt tuôn xuống.

Bất đắc dĩ Đỗ Quyên nắm chặt nàng, không cho nàng lên tiếng.

Rốt cuộc Hoàng Tước Nhi nhịn không được, đứng dậy lớn tiếng nói: “Nhị mợ, miệng người sạch sẽ chút.”

Đám người nhị mợ lúc này mới phát hiện tử muội Đỗ Quyên đã tới, chẳng những không thu liễm, ngược lại càng hưng phấn hơn.

Nàng đang ngại không có đối thủ, mình nói chưa đã đâu.

Việc hôn nhân của khuê nữ đã giải quyết, còn thêm được một số lớn bạc, mọi thứ đều hài lòng, chỉ có một thứ không như ý: chính là một hơi ghen ở ngực không ra, nên muốn lấy tử muội Hoàng gia xả giận.

“Sạch sẽ? Người sạch sẽ chắc? Gia gia nãi nãi người giúp người định thân không bằng lòng, không biết xấu hổ ý vào mình là ngoại sanh, mới bây lớn đã lẳng lơ... Tiểu Liên nhà ta còn năm kia, các người làm như không có chuyện gì, lại chạy đến rêu rao khoe khoang. Trời sinh lẳng lơ, dĩ hoà, một hồi cũng không ngồi yên...”

Đỗ Quyên trước thắp giọng quát Hoàng Ly ngừng, nói: “Xem ta!” Rồi kéo Hoàng Tước Nhi cho nàng ngồi xuống, thắp giọng nói với nàng hai câu, Hoàng Tước Nhi mới nén lệ không lên tiếng.

Nhị mợ thấy như vậy, càng không chút kiêng kỵ chữ lớn hơn. Các loại ô ngôn uế ngữ ùn ùn xuất hiện, không hề trùng lặp. Bọn người Quế Hương nghe không thể nhịn được nữa.

Sớm đã có người nghe, đi ra ngoài kêu người.

Phụ nữ mang thức ăn đi vào cũng quay đầu tìm vợ Đại Mạnh và vợ Đại Đầu báo cho họ biết việc này, hai người liền vội vàng chạy tới, ngay cả cha con Lâm Đại Đầu cũng nghe tin đuổi tới.

Đỗ Quyên đang đợi cơ hội, vợ Đại Đầu vừa đến cửa, nàng lập tức thút thanh kêu lên: “Đại Đầu thím!”

Trong phòng nhất thời an tĩnh lại, đều nhìn về nàng, muốn nghe nàng cáo trạng thế nào.

Vợ Đại Đầu vội vàng đưa một khuôn mặt tươi cười lên, nói: “Đỗ Quyên...”

Chột dạ và chua xót, nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Hơn hết là lửa giận tràn dâng, lại không biết phát ra trước mặt người như thế nào.

Đỗ Quyên không cáo trạng, mà là cúi đầu ý bảo nàng xem dưới gầm bàn.”Thím, thực nhiều chó, chui tới chui lui, loạn căn người.”

Phạm mở tiệc rượu, người nháo chó cũng nháo; người ăn trên bàn, chó ăn dưới gầm bàn. Lúc này còn chưa bắt đầu ăn nhưng chó đã chờ sẵn dưới gầm bàn. Nếu mấy con chó đều chui xuống một cái bàn, tránh không được người cắn ta một cái, ta cắn người một ngụm, “Uông uông” loạn sửa.

Vợ Đại Đầu nghe xong cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ mượn cơ hội đổi chủ đề, sẽ cùng đại tẩu, nhị tẩu tính sổ sau, vì thế vội tươi cười nói: “Đuổi đi, đều đuổi đi! Chó cũng quá căn người, còn chưa bắt đầu ăn đã ở bên dưới chờ.”

Nói xong nhìn chung quanh tìm gậy gộc, muốn giúp Đỗ Quyên đuổi chó.

Đỗ Quyên lại cười nói: “Là phải đuổi. Chó căn người, ta không thể cản trở về, lấy gậy gộc đuổi, dùng đá đập, đều được.”

Vừa nói, vừa chộp lấy chiếc đĩa từ trong bát đồ ăn trước mặt gấp cái bánh trôi nhân thịt chiên, giương tay liền văng ra ngoài, trúng ngay mắt của nhị mợ, làm nàng bèn thanh tru lên.

Rồi nhìn về phía Hoàng Ly đang ngốc nhìn, quát: “Đánh chó người cũng không biết hả?”

Lúc này không động thủ, còn đợi đến khi nào?

Hoàng Ly lập tức tỉnh ngộ, trong lòng nàng hận cao ngất, cũng không cần chiếc đĩa, trực tiếp dùng tay nắm lên một khối giò heo kho tàu, ném qua nhị mợ.

Nhị mợ bị đột nhiên tập kích, dĩ nhiên há mồm mắng, “Tiểu tao...”

Chữ “hóa” đã bị giò heo chặt đứt.

Người một phòng đều sợ ngây người, nhìn hai khuê nữ Hoàng gia dùng thức ăn trên bàn chơi “chó”. Mà những thức ăn ném qua, trúng mục tiêu xong rơi xuống đất, làm tất cả chó như ong vỡ tổ chạy về phía bàn đó, cắn xé sủa to không ngừng, loạn thành một đoàn. Người trên bàn đó hoảng sợ tránh không kịp.

Đám người nhị mợ giận thở hổn hển, chửi ầm lên, đem hết thầy những lời bản thủ nhất xả ra, mới có thể trút mối hận trong lòng, vừa trốn tránh.

Nhưng tử muội Đỗ Quyên nhìn chăm chăm các nàng, căn bản trốn không thoát. Muốn chửi to, mỗi khi vừa mở miệng, liền bị một món bay tới mắng không được, đầy đầu, đầy mặt vấy mỡ, vừa đau lại khó chịu, còn mất mặt. Cuộc đời chưa từng ăn mệ như vậy, tức giận đến điên cuồng.

Đỗ Quyên vừa ném, vừa ân cần chỉ bảo Hoàng Ly: “Bình thường ta dạy người thế nào? Con gái, miệng phải sạch sẽ, đừng học người ta nói lời thô tục, 'Miệng chó không mọc ra ngà voi', người không thể cùng nàng so đo. Nhưng người vẫn không vâng lời! Buổi trưa người đã nói cái gì, miệng người ta không sạch sẽ, người đi theo học, ngay cả người cũng trở nên không sạch sẽ.”

Nàng dạy một câu, Hoàng Ly đáp một câu, thái độ nhận sai thập phần thành khẩn.

Hai chị em ngoài miệng nói chuyện, tay cũng không nhàn rỗi, đem một bàn đồ ăn làm vũ khí, chơi cho nhị mợ và đại mợ bên kia kêu “Ngao ngao”.

Nhị mợ và đại mợ liệu mạng muốn tránh, nhưng tay nghề Đỗ Quyên phi phàm, căn bản không thể nào tránh được. Muốn trốn dưới gầm bàn, khổ nỗi gầm bàn lại bị một đám chó chiếm lĩnh.

Nhị mợ gàn như điên cuồng, trong lúc bị đập mắng ra một tiếng, “Thứ đã chúng, con đĩ nhỏ! Ngàn người... A “

Tàn khóc trong mắt Đỗ Quyên chột lóe, gắp một khối cá kho gừng ném qua, ngay lúc nàng há to miệng, xuyên thẳng vào yết hầu. Vị cay lập tức tràn ra, nàng bị nghẹn bật tiếng ho khan, đem thức ăn trong bụng nôn ra, “Hoa” một tiếng phun ra đầy bàn.

Cả sảnh đường đều che miệng lại, sợ hãi nhìn Đỗ Quyên và Hoàng Ly.

Hoàng Ly mới không dùng những thức mềm đâu, nàng đều bóc những món xương cứng, tay cũng ra sức, đại mợ và nhị mợ bị nàng chọi mặt mũi bầm dập, mặt đại mợ còn thấy máu.

Vợ Đại Đầu và vợ Đại Mãnh sững sờ nhìn, quên cả ngăn cản.

Vợ Đại Đầu chưa từng thấy qua Đỗ Quyên đánh người.

Nàng thấy Đỗ Quyên từ nhỏ lớn lên, rất lý giải nàng: bình thường rất nhu hoà với người khác, kiêu không ra một điểm không tốt; Nhưng thật chọc giận nàng, đó là chết cũng không chịu làm huê, gia gia nãi nãi cũng đừng nghĩ làm cho nàng khuất phục.

Trước mắt, tẩu tử nhà mẹ đẻ xem như chọc tức nhà đầu kia.

Nàng có thể nói cái gì?

Đại tẩu, nhị tẩu mắng những lời này, chẳng lẽ bắt người ta chịu?

Không đạo lý này nha!

Lại nói, trong tư tâm nàng cũng ngẫm hy vọng Đỗ Quyên giáo huấn 2 tẩu tử này. Nàng cũng bị tức cảnh hông mà không xả được. Nếu nàng đi lên, nhiều lắm thì bị đại tẩu nhị tẩu nổi giận mắng vài câu, nàng còn có thể động thủ đánh các nàng?

Cho nên, nàng làm như choáng váng.

Vợ Đại Mãnh cũng không tiện tiến lên, bởi vì Đỗ Quyên đã hỏi nàng: “Chó đuổi theo ta cắn, ta phải làm thế nào? Là tùy nó cắn chết ta, hay là dùng gậy gộc đuổi, dùng đá chọi nó?”

Nàng liền biết Ngụy gia đã chọc giận Đỗ Quyên.

Khẩu khí này nếu không cho tỳ muội các nàng ra, đợi Nhậm Tam Hòa và Phùng Minh Anh ra sân, hậu quả càng không thể thu thập. Hai người này đều tới rồi, đang đứng ở cửa ngoài. Cha con Lâm Đại Đầu ngăn cản không cho bọn họ đi vào, đều nhìn tỳ muội Đỗ Quyên chọi.

Cũng tốt, nàng cũng sớm không vừa mắt hai phụ nữ này.

Nàng cũng nghĩ giống như vợ Đại Đầu, cũng cảm thấy nếu mình ra mặt, cũng không thể động thủ đánh người, không bằng để Đỗ Quyên giáo huấn các nàng.

Phùng Thị đuổi tới, bắt tay áo liền muốn mắng lên, bị Hoàng Tước Nhi kéo lại.

“Nương, ta không thể học người ta. Chó cắn chúng ta, chúng ta không thể cắn trở về. Để muội muội dùng 'đá' đuổi đi các nàng thì tốt rồi.”

Phùng Thị thấy tràng diện này, hiểu ý tứ khuê nữ, nên không hề mắng đấm người nhị mợ, mà chuyển qua mắng khuê nữ nhà mình, nói: “Ai kêu các người tới? Trong nhà không có đồ ăn? Không thể trêu vào còn không biết né a!”

Đây là nói cho Lâm gia nghe.

Đỗ Quyên cao giọng nói: “Nương, lời này không đúng. Luôn chỉ có người đuổi chó, nào có người trốn chó. Chó đã tới, chúng ta không thể tới?”

Phùng Thị cứng miệng.

Một biểu tẩu của Lâm Xuân, vẫn không chen vào nói nên không bị tập kích, lúc này cả giận nói: “Coi các người trắng trẻo xinh xắn, lại mắng trưởng bối là chó...”

Đỗ Quyên biết rõ nàng không có lời hay, cao giọng cắt đứt nói: “Tuy chúng ta là nông dân, miệng cũng sạch sẽ hơn. Dù là phụ nữ có chồng cũng không thể không cố kỵ, miệng lưỡi thô tục, mình mất mặt không nói, làm cho con trai con gái không ngóc đầu lên nổi. Người ta nghe xong muốn nói, trưởng bối đã như vậy, khuê nữ có thể tốt hơn sao? Cả ngày nghe cũng học xấu. Các người nói có đúng hay không?”

Quế Hương và Thanh Hà sớm đầy căm phẫn, nhưng tỷ muội Đỗ Quyên không lên tiếng, các nàng cũng không tiện ra mặt. Hiện tại thấy Đỗ Quyên phản kích như vậy, trong lòng vô cùng vui sướng.

Các nàng mới không sợ đắc tội Ngụy gia, bởi vậy lớn tiếng nói: “Đúng vậy!”

“Nên đuổi đi!”

“Đập chết nàng!”

Đỗ Quyên đập đấm người nhị mợ mặt đầy mỡ, mắt đều bị mờ, không cho các nàng cơ hội há mồm mắng, sau đó thấy tốt liền thu tay, kéo Hoàng Ly, ra lệnh nàng đừng chọi nữa.

Đến tận bây giờ Hoàng Ly mới bội phục nhị tỷ, kỷ luật nghiêm minh, lập tức dừng tay.

Hai chị em vừa dừng tay, nhị mợ và đại mợ một bụng hỏa khí lập tức phóng thích ra, không ai kịp ngăn cản: “Ba cái đồ phé thải, từ nhỏ đã lăng loạ quỵến rũ hết đàn ông cả thôn, già trẻ đều không tha... Không tiếp nhận gia gia nãi nãi, súc sinh...”

Trong phòng thực im lặng, hai phụ nữ ô ngôn ướ ngữ phun loạn, rất đột ngột.

Dù là ở đây đều là phụ nữ nông thôn, thường ngày điều thô tục nói hỗn đều nghe qua, cãi nhau mắng nhau với người khác cũng nghiêm túc chửi, nhưng khi nhìn ba tỷ muội Đỗ Quyên như hoa, đều cảm thấy này tiếng mắng chửi này quá chói tai.

Cố tình người Hoàng gia không nói tiếng nào, đứng nghe.

Đỗ Quyên gắt gao lời Hoàng Ly, nghiêm khắc cầm nàng cãi lại.

Hoàng Tước Nhi cũng lời kéo Phùng thị, nháy mắt không cho nàng lên tiếng.

Nàng cảm thấy, Đỗ Quyên còn có hậu chiêu.

Quả nhiên, Đỗ Quyên để hai phụ nữ kia mắng một lúc lâu, thấy huynh đệ Lâm Xuân muốn bùng nổ, lập tức kêu lớn: “Đại Đầu bá bá!”

Lúc này, nàng không có kêu Đại Đầu thím, mà gọi là Lâm Đại Đầu.

Lâm Đại Đầu mặt đầy nộ khí đi vào.

Nhị mợ còn không cảm thấy gì, cho rằng Đỗ Quyên muốn Lâm Đại Đầu vì nàng ra mặt, càng ra sức mắng.

Đỗ Quyên lại hỏi: “Đại Đầu bá bá, người nói, ta có nên đập hay không?”

Gân xanh trên trán Lâm Đại Đầu đập loạn, lớn tiếng nói: “Đập!”

Một lời chưa xong, Hoàng Ly chộp lấy cá kho tàu ném qua.

Chương 203

Nãi Nãi Ra Mặt

Cá trích nện trên mặt nhị mợ, thịt vỡ thành một đồng bùn nhão hồng hồng, nhưng xương cá lại rất cứng, đâm làm cho mặt nhị mợ đau đớn, lại cay, nhất thời hết thắm.

Hoàng Ly lại kêu khóc nói: “Ta cho người mắng! Ta cho người mắng! A”

Đến cùng nàng còn nhỏ, trước mặt người bị mắng như thế không chịu nổi, lên tiếng khóc rống lên, một tiếng so một tiếng cao hơn, kêu cha lại kêu nương, như điên đem một bàn đồ ăn đều lừa xuống đất, nhất quyết không tha.

Đương trường càng thêm hỗn loạn, người ngồi trên bàn nhân sôi nổi đứng dậy tránh né, tiệc rượu này xem như triệt để bị hủy.

Nhậm Tam Hòa buông tay, huynh đệ Lâm Xuân xông tới, khiêng hai mợ ra ngoài.

Hai phụ nữ đầy đầu đầy mặt vẩy mỡ, sắc thái sặc sỡ, miệng còn chửi rủa không nghỉ, vừa đau hận Thu Sinh huynh đệ giúp ba tiểu hồ ly tinh Hoàng gia khi dễ mợ, nên cũng mắng luôn bọn họ, vẫn gào đến trong viện.

Trong phòng, Phùng Thị tùy tay kéo xuống tạp dề, ôm Hoàng Ly khóc lớn, giúp nàng lau mỡ trên tay phải, vừa nói với vợ chồng Lâm Đại Đầu: “Tù hôn! Ta tù hôn với các người! Thân thích như vậy chúng ta không dám với. Mỗi lần đến, ba khuê nữ ta sẽ bị người hại chết.” Nói xong hướng tử muội Đỗ Quyên nói: “Về nhà!”

Đám người vợ Đại Mãnh vội vàng tiến lên ngăn cản, nhưng không ngăn được.

Đỗ Quyên há hốc mồm khẩu khí này như không lưu loát lắm.

Người trong nhà không giống nàng, thủy chung rất để ý những người này. Không giống nàng, tuy dung nhập vào sinh hoạt sơn thôn, nhưng những phân tranh như vậy, sẽ không coi những thôn phu thôn phụ này ra gì, đập thì đập, đập xong sẽ không còn giận nữa.

Roi vào đường cùng, nàng đành phải đi theo nương và tử tử đi.

Ngoài cửa, Hoàng Lão Thực nghe tiếng cũng đuổi tới, đối với đám người nhị cậu giơ chân ra sức mắng nói: “Ta chửi con mẹ người! Ta chửi con vợ người! Ta chửi khuê nữ người! chửi cả nhà già trẻ người!”

Hắn cũng chỉ mắng như vậy .

Đây là con nít ở nông thôn từ nhỏ đã học mắng như thế.

Hai cậu của Lâm Xuân nhất thời sắc mặt khó coi vô cùng, nhìn lên vợ bị mấy cái đũa cháu kéo ra, đầy đầu đầy mặt đều là thịt dầu cải dơ bẩn, hồng đỏ trắng đủ hết, không biết là máu hay là canh cá, nhin không được, tức giận chát vắn Thu Sinh: “Đồ hỗn hào! Các người đều giúp người ngoài khi dễ mẹ?”

Hắn chỉ nghe Lâm Đại Đầu một tiếng kia “Đập” .

Lâm Xuân nói: “Mợ không mắng người ta sẽ đập nàng?”

Cháu trai tranh luận, nhị cậu giận quá, hỏi thẳng: “Tiểu Liên bị người làm hại như thế nào? Khuê nữ bị người hại thành như vậy, còn không cho mẹ người nói vài câu xả giận?”

Lâm Xuân hỏi lại: “Khuê nữ người là người, khuê nữ người ta không phải là người à?”

Buổi trưa, hắn dám đánh Bát Cân, dám uy hiếp nương Bát Cân, nhưng không làm gì mẹ cả, đơn giản là thương tiếc biểu muội Tiểu Liên gặp tai họa, cho nên tha thứ mẹ trong lúc thương tâm, dưới sự tức giận nói không lựa lời.

Nhưng nàng không chỉ một mà đến 2, 3 lần mắng Đỗ Quyên, còn càn quấy không nói đạo lý, đem tất cả sai lầm đổ hết lên người Đỗ Quyên, rớt cuộc đem chút thương tiếc trong lòng hắn tiêu ma hết.

Cặp mắt nhị cậu đỏ lên: “Bát Cân vì ai mà đến?”

Lâm Xuân cắn răng nghiêng lợi trả lời: “VẬY Tiểu Liên vì ai mà đi?”

Nhị cậu cuồng nộ: “Tiểu Liên vì đưa nước cho người. Tên súc sinh đến để hại người! Điều này có thể so hả?”

Hắn nghe vợ ngụy biện hợp lý, càng nghĩ càng thấy là chuyện như vậy: nếu không phải Đỗ Quyên quyến rũ Bát Cân, Tiểu Liên sẽ không bị hại, cho nên Đỗ Quyên là đầu sỏ mọi tội lỗi.

Lâm Xuân nắm chặt nắm tay, không trả lời.

Không phải hắn đuối lý, mà là không cách nào cùng hắn phân rõ phải trái.

Nếu người đối diện không phải là cậu hắn, hắn thật sẽ đánh một quyền vào mặt hắn.

Phùng Minh Anh ở bên cạnh cười nói: “Đúng là không thể so. Tiểu Liên tìm làm người. Nếu là tìm được là Xuân Sinh, Xuân Sinh lại uống nhiều quá, xui khiến ôm lấy Tiểu Liên, vậy thì không có chuyện gì rồi. Chỉ sợ lúc này mọi người đang ngồi uống trà làm thân, cậu mẹ nã pháo ăn mừng đó. Đáng tiếc nha đầu kia nóng vội quá, không thấy rõ người đã nhào lên. Cái này tốt a, có thể lấy 2000 lượng bạc về nhà. Bất quá điều này cũng không sai, 2000

lượng đó, Ngụy gia mấy đời cũng không tích cóp được nhiều bạc như vậy. Đem khuê nữ bán được cái giá trên trời, kiếm lớn...”

Nhị cậu như điên lao về phía Phùng Minh Anh.

Nhậm Tam Hòa lắc mình ngăn trở, cũng không thấy hấn động thủ như thế nào, nhị cậu thụt lui ba bước. Hấn chán ghét nhìn hấn tử kia, cảm thấy rất không thú vị. Đối loại người này, hấn đích thực không có hứng thú xuống tay, cố tình mỗi một lần tìm phiền toái đều là những người này.

Nhìn hấn tử té ngòi dưới đất, hấn không khỏi có chút ngạc nhiên.

Hấn cố ý đẩy hấn về phía Lâm Xuân, coi như cho Lâm Xuân một nhân tình, thế nhưng tiểu tử kia lại lắc mình tránh ra, không đỡ cậu.

Lâm Xuân thật rất giận.

Hấn nghe nhiều, lại hiểu chuyện, bắt quá hấn chỉ mới mười lăm tuổi thì có bao nhiêu già giận, bao nhiêu trầm ổn chứ? Huống hồ lớn như vậy, hấn ngoại trừ dốc lòng học văn tập võ, học thợ mộc, chưa từng gặp qua chuyện lớn gì. Ở nhà, hấn được cha mẹ thương yêu nhất, chưa từng chịu qua cơn giận không đâu nào.

Nay thấy cậu mợ càn quấy không nói đạo lý, hấn liền phát cương, nói đúng hơn là tính tình con nít, không để ý mặt mũi anh em ruột của mẹ, đây đây chỉ nghĩ là: có nên học Đỗ Quyên không nhận cậu hay không?

Nhị cậu té ngã, nhìn cháu trai thương tâm lại phần nộ.

Một bên khác, Hạ Sinh nghe Phùng Thị kêu “tử hôn”, lời kéo tử muội Hoàng Tước Nhi về nhà, hấn nhất thời bối rối, tức giận xông về phía Lâm Đại Đầu kêu to: “Cha!”

Huynh đệ bọn họ chỉ có thể nhịn, cắn hận nhưng không thể làm gì cậu mợ, chỉ có dựa vào cha ra mặt.

Hai vợ chồng Lâm Đại Đầu liều mạng níu kéo mẹ con Phùng Thị khẩn cầu.

Lâm Đại Đầu đối với hai vợ chồng em vợ cắn hận tới cực điểm. Hấn chưa bao giờ phần nộ như vậy. Lúc trước nghe nói Tiểu Liên bị Bát Cân làm nhục, hấn cũng không tức giận như vậy.

Nhìn Đỗ Quyên mỉm cười như cũ, hấn bỗng nhiên hiểu: hấn luôn tâm niệm muốn nhi tử cưới Đỗ Quyên, không chỉ là nhìn trúng nàng, mà còn coi nàng như khuê nữ.

Nàng sinh ra đã bú sữa vợ hấn, gần như là do vợ hấn nuôi lớn. Hấn còn nhớ bộ dáng nàng khi còn nhỏ bi bô tập nói, nhìn thấy là trong lòng mềm mại. Từ nhỏ nàng thường chơi chung với Xuân Nhi, tiếng cười giòn giã trong trẻo của nàng bỏ khuyết nỗi hư không không có khuê nữ của hấn. Lớn lên chút ít, nàng trở nên tinh nghịch hơn, thường trêu chọc hấn, nhưng hấn không

tức giận chút nào. Mỗi lần nàng làm món mới, không bao giờ quên đưa cho bọn hắn một phần. Lúc hắn và vợ sinh nhật, nàng cũng sẽ làm cho bọn họ một thân xiêm y và giày dép...

Nàng như thân khuê nữ của hắn vậy.

Hắn thích nàng, không kém hơn Hoàng Lão Thực cung chiều Hoàng Ly.

Nhưng là, hôm nay tại Lâm gia nàng lại bị người như vậy nhục mạ.

Hắn giận dữ, so với Hoàng Lão Thực còn giận hơn.

Hắn vừa dùng lời hay khản cầu Phùng thị, vừa tức giận trừng người Ngụy gia.

Lúc này, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương từ phòng phú Đông đi ra.

Vốn Hoàng đại nương đang cùng nhóm người Lâm gia lão nãi nãi ngồi ở trong phòng. Lúc bên phía Tây ố nhau, Lâm lão thật không có để ý tới, nói có con cháu đi quản, lớn tuổi rồi đừng ra mặt, nên hưởng thụ tự tại.

Đội một đám người gây đến trong sân, Hoàng đại nương nghe hai người vợ của Lâm Xuân chửi cháu gái mình, Phùng Thị lại kêu “từ hôn”, Hoàng Ly khóc gọi, đầu thế nhìn được nữa, lập tức đi ra, còn kéo theo Hoàng lão cha.

Con người đều có bản tính bao che cho con cháu. Hoàng lão cha và Hoàng đại nương cũng thế.

Hoàng đại nương nhằm về phía nhị vợ các nàng, muốn lên tiếng mắng to.

Mới hô lên hai chữ “Lão nương”, liền bị Đỗ Quyên tiến lên liều chết giữ chặt, che miệng nàng kéo qua một bên.

Chờ nàng buông tay ra, Hoàng đại nương cả giận: “Người kéo ta làm cái gì?”

Đỗ Quyên ôm lấy bả vai nàng nhỏ giọng nói: “Nãi nãi, người không thể mắng người. Ta mới vừa rồi còn nói, mắng người là chó sủa, ta coi như chó, đánh. Xem trên người các nàng, đều do ta và Hoàng Ly đập. Nếu nãi nãi cũng mắng lên, người ta nói ngược lại, biến thành ta mắng nãi nãi là gì gì đó sao.”

Hoàng đại nương nghe xong giật mình, vội vàng che miệng lại.

Tiếp đó, nhanh chóng lấy lại tinh thần, thất kinh hỏi: “Trên người các nàng do người đập?”

Đỗ Quyên dùng sức gật đầu, thật nhanh đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Hoàng đại nương nghe xong trừng lớn mắt, sau đó nhìn không được đắc ý cười, thầm khen cháu gái có năng lực, không tính quá chịu thiệt. Ngẫm lại lại không cam lòng, hỏi: “Hai phụ nữ đáng chết này lại mắng, người không cho ta mắng lại, vậy người lại chọi nàng đi, đập vỡ răng cửa của nàng mới tốt.”

Đỗ Quyên vội vàng lắc đầu, thấp giọng nói với nàng một hồi.

Hoàng đại nương cảm hận nói: “Vậy để mặc nàng mắng à? Thanh danh người còn muốn hay không?”

Đỗ Quyên khuyên nhủ: “Nãi nãi, người chớ mắng thô tục, rất khó nghe. Người cùng nàng phân rõ phải trái.”

Miệng Hoàng đại nương co rút, nghĩ là đúng là con nít không hiểu chuyện, lúc này còn nói đạo lý cái gì nữa, nói đạo lý có ích lợi gì.

Đỗ Quyên còn nói thêm: “Nãi nãi, ta cho người biết, cảnh giới cao nhất của mắng người là không nói một chữ thô tục. Người làm như vậy...” lại kể tai nói nhỏ nói với nàng.

Hoàng đại nương nghe xong sùng sốt, nửa tin nửa ngờ.

Cháu gái nói giống như rất thâm ảo, nàng ngượng ngùng hỏi thêm.

Vừa lúc nhị mợ thấy Hoàng gia nhị lão đi ra, liền mắng Phùng Thị: “Cả gia đình bất hiếu, dạy dỗ khuê nữ không nhận gia gia nãi nãi, đều là súc sinh.”

Đây là muôn châm ngôn quan hệ mẹ chồng nàng dâu các nàng.

Hoàng đại nương tiến lên “phi” nàng một ngụm, mắng: “Lão nương cao hứng thì cùng con dâu cãi nhau chơi, ăn thua gì tới người? Cháu gái lão nương hiếu thuận biết bao nhiêu, người cả thôn đều biết. Người mới là súc sinh, đem khuê nữ bán 2000 lượng, có người làm nương như vậy sao?”

Nàng mắng rất không tự nhiên, bởi vì ghi nhớ Đỗ Quyên nói không thể mắng thô tục, còn phải nói đạo lý, cho nên vừa mắng vừa dè chừng, thập phần không thoải mái.

Nàng lại nhớ đến vụ khác, lại chuyển hướng Phùng Thị giáo huấn: “Thật không có đầu óc! Bị người mắng cho ba câu là mụ đầu, liền muốn từ hôn. Mối hôn sự này là lão Đại và Đại Đầu chính miệng định, người nói lui thì lui, thật không đầu óc mà. Tước Nhi còn muốn thanh danh đó. Người phụ nữ kia không có hảo tâm, ước gì người từ hôn, nàng liền đưa khuê nữ vào Lâm gia, người bị người tính kế còn không biết...”

Năm đó bọn họ chết sống buộc đại ni tử từ hôn, đều không thực hiện được. Nay Phùng Thị nói lui là lui, mặt mũi cha mẹ chồng bọn họ để nơi nào?

Phùng Thị nghe xong âm âm tỉnh ngộ, chân liền bắt động.

Lâm Đại Đầu vội vàng nói: “Ai nói muốn từ hôn? Đại nương yên tâm, ta kiên quyết không đáp ứng từ hôn.”

Hoàng đại nương nghe xong thập phần đắc ý, quay lại cùng nhị mợ “giảng đạo lý”.

Một bên khác, Hoàng lão cha cũng giận dữ mắng 2 người cậu của Lâm Xuân.

Hai cụ duy trì cháu gái như vậy, trừ bỏ bao che cho con cháu, cũng là có lý do khác.

Nói thiên hạ đại thế, chia ra lâu ngày sẽ hợp lại, hợp lâu ngày sẽ phân ra. Thế cục Hoàng gia cũng giống như vậy, sớm đã thay đổi, khác với năm xưa.

Năm đó Nhậm Tam Hòa ra tay đập nát nhà cũ Hoàng gia, chẳng những không khiến nhà Đỗ Quyên gia và gia gia nãi nãi đoạn tuyệt quan hệ, ngược lại từ đó tường an vô sự.

Nguyên do chủ yếu là:

Đầu tiên là Hoàng lão cha bọn họ sợ hãi Nhậm Tam Hòa, không thể không phục.

Tiếp theo là tỷ muội Đỗ Quyên bắt luận đánh cá săn thú, trước sau như một đều hiếu thuận gia gia nãi nãi. Cái này không thể so sánh được, vì những món này đều do tỷ muội các nàng tự mình bắt được. Hoàng đại nương thấy cháu gái như con trai vậy lên núi xuống sông, tâm liền mềm nhũn, mỗi lần nhận đồ đều thập phần nhớ ơn, không giống lúc trước không biết đủ.

Cuối cùng chính là chuyện Đỗ Quyên dạy Tiểu Thuận đọc sách. Hoàng gia mấy đời cũng không ai nhận được một chữ to. Nay tiểu tôn tử lại đọc sách viết chữ, ngay cả Tiểu Bảo cũng nhận được vài chữ. Hoàng lão cha hai cụ thì không nói, Phụng Cô và Hoàng lão Nhị đã sớm cúi đầu, ngày lễ ngày tết đều kêu Tiểu Thuận tặng đồ cho bên đại bá.

Tuy có những duyên cớ này, nhưng “đóng băng ba thước, không thể tan trong một ngày.” Muốn Hoàng gia hai cụ hòa hảo với con dâu cả là không có khả năng, nhưng huynh đệ Hoàng Tiểu Bảo và tỷ muội Đỗ Quyên lại cực tốt, thái độ hai cụ đối với mấy đứa cháu gái cũng có thay đổi.

Thêm một lý do nữa: mấy năm nay nhà Lâm Đại Đầu hưng vượng lên, Hoàng gia hai cụ thấy Hoàng Tước Nhi gả cho Hạ Sinh đã thành kết cục đã định, dần dần trong tâm tư cũng chấp nhận cửa thân này, nghĩ rằng như vậy cũng tốt, tương lai Tước Nhi có thể giúp đỡ Tiểu Bảo, Tiểu Thuận. Bởi vậy, Hoàng gia và Lâm gia cũng qua lại với nhau.

Cho nên, Hoàng đại nương nghe Phùng Thị kêu từ hôn, có thể không tức giận sao?

Nàng vừa mắng thăm con dâu cả không đầu óc, vừa nhảy ra.

Vì thế, người xem náo nhiệt liền phát hiện: Đỗ Quyên ồn ào không nhận gia gia nãi nãi hình như là chuyện của đời trước rồi, hai ông cháu rất tốt. Hoàng đại nương vừa mắng, còn vừa thấp giọng thì thầm thương lượng vài

câu với Đỗ Quyên, tình hình kia tựa như Đỗ Quyên đang dạy nãi nãi mắng người.

Hai người mợ của Lâm Xuân mắng chửi đều là ô ngôn uế ngữ; ngược lại Hoàng đại nương nhắc từng vụ, từng kiện bày ra sự thật, giảng đạo lý, còn kéo người có uy tín trong Lâm gia tới phân xử.

So sánh hai bên, vợ Đại Đầu càng hận ca tẩu.

Nàng cảm thấy mặt mũi cả đời này đều do ca tẩu làm cho mất hết, bởi vì Hoàng đại nương đem chuyện ca tẩu bán nữ nhi, chuyện bức thân hết thầy vạch trần ra.

Lâm Đại Đầu thấy vợ khỗ sở, không thể nhịn được nữa đang muốn đại phát tác, nhị cữu huynh không biết sống chết nhào ra: “Đào Tử, ngươi xem con trai của ngươi hợp với người ngoài khi dễ cậu; còn có mấy đứa con gái này, khi dễ tẩu tử ngươi như vậy; còn có chất nữ ngươi... Đào Tử, nếu hôm nay ngươi không cho ca ca một cái công đạo, ta sẽ không nhận người em gái này nữa!”

Nhị mợ cũng hòa theo nói: “Đúng! Cùng Hoàng gia từ hôn. Không cần thứ dơ bẩn Hoàng gia.”

Vợ Đại Đầu chỉ thấy đầu óc choáng váng, hình ảnh trước mắt mờ dần, rốt cuộc cầm cự không nổi, thân mình nghiêng một cái té trên mặt đất. Vợ Đại Mạnh sợ hãi kêu lên chạy lại đỡ, huynh đệ Thu Sinh cũng chen chúc nhau chạy tới.

Lâm Đại Đầu hướng về phía anh vợ (anh thứ 2) giận dữ hét: “Vậy thì cú! Lão tử từ luôn Ngụy gia!”

Kêu xong, hấn vội vã chạy đi xem vợ.

Bọn người nhị cậu sợ ngây người.

Mặt Hoàng đại nương lộ ra nụ cười chiến thắng, kéo tay Đỗ Quyên hỏi: “Mệt mỗi nửa ngày, có đói bụng không? Chắc chưa ăn gì phải không? Cùng nãi nãi qua bên kia ăn. Lâm gia lão thái thái ở bên kia đó, mới vừa rồi còn nói về ngươi nữa.”

Đỗ Quyên: “...”

Nàng quay qua một bên khác, nói: “Nãi nãi, ta đi xem Đại Đầu thím.”

Hoàng đại nương vội nói: “Mau đi xem một chút. Nàng nuôi lớn ngươi, ngươi phải nhớ kỹ báo ân.”

Đỗ Quyên xoay người chạy đi như trốn.

Nãi nãi như vậy quả thực nàng không quen.

Hoàng đại nương lại đi dỗ Hoàng Ly.